

Vážení diváci, i letošní ročník Voskovcovy Sázavy doprovodí náš přehlídkový plátek, a to v osvědčeném formátu a s časem prověřenými rubrikami. Vždyt první Vosk(n)oviny spatřily světlo světa, tedy spíš by se hodilo světlo ramp, na podzim roku 2016. Naleznete v nich jak příspěvky týkající se zhlédnutých představení a soutěž pro pozorné diváky, tak i letos máme novinku, která souvisí s tématem Vosk(n)ovin. To cílí na problémy spojené s logistikou souborů při jejich „štacích“. Speciální rubriku naleznete na první straně od příštího čísla. Všem účastníkům VS 2025 přejeme „Zlomte vaz!“

Rozhovor s Mgr. Vladimírem Dvořákem, starostou města Sázava

Jaký byl pro Vás z pohledu starosty uplynulý rok?

Trochu hektický, plný rekonstrukcí a oprav, což si občané nejspíš všimli díky uzavírkám. Nově jsme zkusili Street Food Festival, rozšířili vánoční osvětlení, instalovali nové umělé povrchy na dětská hřiště a dali dohromady Oldřichovo náměstí. Obsahoval i několik zásadních rozhodnutí jako např. plán na výstavbu obchodního centra. Celkově ho ale hodnotím pozitivně.

Kulturní dům prošel částečnou rekonstrukcí. Co bylo jejím cílem? Jaké jsou další plány?

Skutečně plánujeme rozsáhlejší rekonstrukci Kulturního domu, protože téměř 70 let starý objekt ji opravdu potřebuje. Začali jsme od toalet, které byly už částečně nefunkční. Výsledek je myslím povedený a ukazuje, jak bychom chtěli pokračovat i ve zbytku budovy. Součinnost s divadelním souborem je tu nezbytná, počítáme s ní a těšíme se na spolupráci, která už částečně začala.

Co říkáte letošnímu programu přehlídky, vybral byste si nějaká představení?

Vypadá velmi zajímavě a pestře. Zvědavý jsem na Malé divadlo Kolín a jeho netradiční pojetí známých písní Bedřicha Smetany.

Letošním tématem Vosk(n)ovin je dopravní logistika souborů. S kapelou jistě řešíte podobné problémy, když jezdíte vystupovat...

Jen upřesním, že hlavně z rodinných důvodů momentálně na koncerty mimo Sázavu nejedním. Každopádně nějaké zkušenosti by tu byly. Začíná to výběrem správného rodinného vozu tak, aby zvládal i potřeby kapely. Že si každý člen musí pořídit minimálně kombík je jasné. Když váháte nad optimálním složením kapely a některý z kandidátů má dodávku, je okamžitě

Ptáme se poroty...

Kterým dopravním prostředkem jezdíte nejčastěji, nejraději a proč?

KU: Určitě nejčastěji jezdím autem, protože musím vozit dceru do školy a všude možně. Nejraději jezdím na kole. Miluju pohyb a být v přírodě, takže teď jezdím téměř denně nebo obden, vždycky aspoň dvě hodiny. Mám úžasné kolo, které je asi 27 let staré, ale je lehoučké, tak si na něm šlapu a je mi dobře. Zastavím, kde chci, kouknu se, na co chci, je to bezva.

OR: Já to mám jednoduché, protože já jezdím rozhodně nejčastěji autem. A nejraději - tam se perou dva prostředky, jednak je to auto, které mi poskytuje soukromí, svobodu a flexibilitu, ale strašně rád jsem jezdil vlakem. Mě vždycky bavilo to „rytmické“ na kolejích, ale už jsou to roky, co jsem jel naposledy vlakem.

EK: Já taky jezdím hodně autem, ale po Praze jezdím hodně tramvají a metrem. Nemám auto ráda, nerada s ním jezdím, pro mě je nejvýhodnější vlak, dokonce i na vnitřním pražském okruhu. Třeba z Vršovic na „Hlavák“ jedu dvě minuty, takže to je takové zábavné. A když je to delší cesta, tak se mi líbí, že ve vlaku mohu dělat dvě činnosti najednou, třeba že si čtu a jedu, nebo spím a jedu. Teď v poslední dekádě jsou vlaky i s občerstvením, takže si mohu dát třeba sklenku šampaňského.

... pozvánka na další představení

pátek 19. 9.: **Nezbedný bakalář**

Divadelní spolek Tyl, Rakovník

Zveme diváky na hru napsanou přímo pro rakovnické ochotníky. Většina postav této hry má svůj reálný předobraz v osudech skutečných lidí, žijících v Rakovníku okolo roku 1580. Děj vypráví příběh bakaláře Jana, který se stěhuje do královského města Rakovníka, aby vyučoval ve škole. Příběh je plný komických situací, milostných pletek a konfliktů mezi bakalářem a lakomými měšťany.

neděle 21. 9.: **Popelka: Bylo nebylo?**

DS Vojan, Libice nad Cidlinou

Jedná se o rodinné představení, ve kterém si na své přijdou nejen děti. Musí Popelka krále vždy zaujmout jen svou krásou? Musí Popelce vždy vše spadnout do klína bez vlastního přičinění jen proto, že má těžký život? Nejde o klasické zpracování známého příběhu, nýbrž se nabízí hravý, a především aktualizovaný pohled na tuto pohádku.

přiját. A pak jsou tu kamarádi, fanoušci a nadšenci, bez jejichž pomoci se někdy neobejdete. Samozřejmě je odpověď trochu v žertu, protože doprava umělce je věčný problém, který snad řešení ani nemá.

Jakým dopravním prostředkem se přepravujete nejraději a jakým nejčastěji?

Na obojí se dá odpovědět, že autem. Čím jsem starší, dávám přednost pohodlí.

Jaký typ přepravy byste preferoval, kdybyste měl dostatek času, prostředků atd.?

Na kratší vzdálenost malý, nejlépe elektrický vůz, na delší větší a pohodlný, dnes nejspíš ještě se spalovacím motorem. Paradoxně s elektrifikací vozového parku jsme už na městě začali, ale u sebe doma jsem zatím pozadu.

V(n) Soutěž pozorného diváka

Vosk(n)oviny občas přicházejí s novinkami, ale „soutěž pozorného diváka“ se stala hvězdou, která pro svou velkou oblibu bude dál na přehlídkovém nebi zářit. Pokud budete sledovat, co se odehrává na jevišti, nebudete mít nejmenší problém zodpovědět soutěžní otázku. Tu se dozvíte po každém soutěžním představení ze soutěžního kupónu, jenž obdržíte ve foyer divadla. Všechny správné odpovědi se automaticky dostanou do závěrečného slosování o 3 permanentky na následující ročník Voskovcovy Sázavy. Slosování proběhne 24. října 2025, před závěrečným představením.

A ještě malá nápověda k dnešní soutěžní otázce:

Na jménu záleží.

Partneři a sponzoři přehlídky

♪ Město Sázava ♪ Středočeský kraj ♪ AS CHEMOPRAG, a.s. ♪ Josef Matoušek ♪ PhDr. Elena Kotová ♪
♪ KAVALIERGLASS a.s. - Sázava ♪ Absolut s.r.o ♪ Kemp CÍL ♪ KONTIO Dřevěné domy ♪ Nielsen Admosphere a.s. ♪
♪ Střechy Novotný s.r.o. ♪ DASKO Stavebniny, s.r.o. ♪ Petr Švec ♪ Josef Režný ♪ Pohřební služba Sázava - Navrátil ♪
♪ Cukrárna Jitka Lonská ♪ manželé Štědrovi ♪ Petr Kovačka ♪ Míla Geussová ♪ Jana Šteflíčková ♪ Erik Geuss ♪
♪ Markéta Prchalová ♪ Marcela Vondrová ♪ Květiny - dárky Ilona ♪
♪ Děkuje za Vaši podporu! ♪

PŘEDSTAVUJEME ODBORNOU POROTU

S velkou radostí představujeme divákům naši odbornou porotu. V letošním roce uvítáme úplně novou členku poroty, paní Elenu Kotovou. Všichni porotci se uvedou v malém medailonku, kde si můžete přečíst, co se rozhodli sami na sebe prozradit. Se všemi porotci jsme se sešli na kus řeči „u kulatého stolu“ a vznikl velmi zajímavý rozhovor o jejich pohledech na přehlídky a porotcování. Na závěr jsme porotce vzali na jeviště a zadali jim úkol ztvárnit dvě situace – „rozbili jsme kulisu“ a „ztratili jsme se“. Jak se jim to povedlo můžete posoudit sami.

Oldřich Randula

Herectví mám v krvi, k tomu smysl pro humor a výřečnost – takže ideální kombinace pro komediální role, jichž jsem ztvárnil celou řadu, ať už to byly postavy milovníka, hospodského, manžela, vězně nebo jiné. S časem jsem se z jeviště přemístil spíše do hlediště, abych svou troškou přispíval do mlýnice poroty Voskovcovy Sázavy. Amatérské divadlo mám moc rád a s nadšením zůstávám v jeho blízkosti.

Kristýna Urbanová

Narodila jsem se do umělecké rodiny, proto i já tíhnu k umění – zajímá mě převážně umění výtvarné a hudba. Již čtvrtým rokem usedám do poroty Voskovcovy Sázavy. Sázaváci znají spíše moji práci než mě osobně. Jsem, mimo jiné, grafičkou Sázavských listů. Také jsem se v loňském roce spolupodílela na grafickém ztvárnění sázavské Pamětní síně Jiřího Voskovce. Pracuji na volné noze v reklamní branži.

Elena Kotová

Miluji divadlo, a to amatérské nastartovalo moji uměleckou kariéru (bylo to tak dávno, že se to už nedá ani spočítat). Jedna z mnoha rolí, které jsem jako amatérka hrála, byl zájic v Červené Karkulce a ten mně vystřelil mezi profesionály do televize, kde jsem na postě moderátorky, dramaturgyně a autorky strávila téměř 20 let. Momentálně se věnuji hlavně zastupování ČR v evropském filmovém fondu Eurimages a také mně můžete občas slyšet na ČRo Radiožurnálu v pořadu Stretnutie, kde ve své mateřštině-slovenštině, dělám rozhovory hlavně s herci, režiséry (divadelními i filmovými) a spisovateli, kteří stále (naštěstí) propojují slovenskou a českou kulturu.

Ted' jsem si vzpomněla, že ten zájic před lety v Červené Karkulce v Bratislavě dokonce zpíval! Bez playbacku, live a s klavírním doprovodem!

Tak až žije hudební divadlo! Je povznášející a dělají ho jen ti nejodvážnější a nejlepší!

Na kus řeči...

Co pro vás znamená Voskovcova Sázava?

OR: Pro mě znamená několik pátečních večerů, strávených jinak než podle mých představ, ale zpětně viděných jako strávených lépe než podle mých představ.

KU: Tak na to bych navázala. Pro mě jsou to páteční večery podle mých představ. A těším se na napětí, zábavu, diváky a na to, že něco úžasného prožiju.

EK: Protože jsem nováček, tak pro mě to je čirá zvědavost a vzrušení.

Co pro vás znamená zasednout v porotě Voskovcovy Sázavy?

EK: Já jsem zkušená porotkyně hlavně z filmových festivalů, ale svou kariéru jsem začínala také jako amatérská herečka, a byla jsem hodnocena porotou několikrát, takže se těším, že to bude teď obráceně a že to je něco jiného než ten film.

KU: Pro mě to znamená hlavně zodpovědnost, abych rozhodla správně a rozhodla i tak, abych vlastně nikoho nějakým způsobem neranila, nezklamala. A i možná částečně z pohledu diváka, a ne jako porotce.

OR: Pro mě to rozhodně znamená trému. Protože já to vždycky prožívám za všechny herce. A potom trému vystoupit před ten soubor a být hezkými slovy jim sem tam říct, že něco hezké nebylo. Ale to se snažím minimalizovat.

Máte nějaké předchozí zkušenosti s hodnocením amatérského divadla?

EK: Nemám až tak velké zkušenosti, ale jsem si vědoma té hodnoty amatérské umělecké činnosti obecně. Že to je něco, co má ještě přidanou hodnotu než ta hodnota umělecká a možná z mého pohledu má i větší. Na základě svých zkušeností, tvořivých i lidských, ale hlavně z tohoto aspektu se na to budu dívat, protože mám k této činnosti obrovský obdiv a úctu.

OR: Moje zkušenosti jsou bohaté z obou stran. Také jsem byl hodnocen jako amatérský herec a myslím si, že právě proto se snažím nedělat to, co dělaly některé poroty souborům dříve, že je dokázaly naprosto rozcupovat a vůbec tam nebyla úcta, a to, že to divadelníci dělají ve volném čase.

KU: Myslím, že jsem v porotě přehlídky čtvrtý rok, postupně nabírám zkušenosti a trochu jsem překonala trému.

Jakým byste chtěli být porotcem?

OR: No, já bych si chtěl asi zachovat to, jaký jsem dosud byl, to znamená věcný, vtipný a povzbuzující.

KU: Musím říct, že já vždycky bedlivě všechno poslouchám, a co se týče hudby, tak opravdu slyším každý falešný tón, takže jsem velmi přísná tady v tom. Zároveň bych nechtěla někoho srážet, že třeba něco udělal špatně, naopak dát podporu a kuráž do dalšího hraní.

EK: Já mám takovou zkušenost, že když je člověk přísný porotce, tak lidi to ocení, ale chápu, že je to aspekt, který se nedá tak moc používat u amatérů. Myslím si, že když vyhmátneme podstatu nějakého problému, který pojmenujeme, tak že to soubor ocení. Ale v každém případě musíme být povzbuzující.

Je rozdíl být hodnocen a hodnotit?

OR: Já jsem vždycky hlavně chtěl slyšet velmi konkrétní věci, takové to líbilo, nelíbilo, ale to nelíbilo trochu zabaleno s ohledem na to, že jsem amatér. Co jsem strašně špatně snášel, bylo právě srovnání s profesionálním výkonem. Proto já se snažím těm lidem velice specificky říct, co tam bylo dobře a co si myslím, že z mého pohledu nebylo úplně tak dobře a co by se mohlo udělat, aby to všechno bylo dobře.

EK: Já nemám žádnou špatnou zkušenost s hodnocením. Myslím, že když vystoupíte a jste ve středu toho problému a tedy inscenace, tak vám někdy chybí odstup. A někdy ten odstup pomáhá. Myslím, že objektivita nebo vyhmátnutí té podstaty nebo jiný úhel je jedna z věcí, kterou jako porota můžeme přinést a pro soubory být inspirativní. Tak to by bylo podle mě výborné.

KU: Nejsem z divadelní branže, ale vystupovala jsem na koncertech a nebo jsem byla hodnocena při prezentaci reklamní kampaně. Člověk se samozřejmě musí taky s kritikou naučit žít, dále se zlepšovat. Musíme souborům říkat pravdu, jak hráli a tak dále, ale myslím si, že je to fajn zaobalit do jemných slov. Moje první hodnocení bylo zbytečně hodně tvrdé, v průběhu času jsem se naučila volit správná slova.

Vážení diváci, minulý týden přehlídku zahájilo Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi svým představením „Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili“. I když jsme měli příležitost se zasmát, celkově šlo o téma k zamyšlení. Dnes nás čeká hra rakovnického Divadelního spolku Tyl s názvem „Nezbedný bakalář“. Vosk(n)oviny se vracejí k představení z minulého týdne jednak zajímavými rozhovory s protagonisty hry, ale také v recenzi Oldy Randuly a v rychlohodnocení celé poroty. Nechybějí ani názory členů souboru Jiřího Voskovce, „z herecké šatny“. Novinkou je rubrika „Divadlo na cestách...“, která se věnuje zajímavému (a pro divadelníky velice důležitému) tématu - přepravě na tzv. štace. Pravidelně si budete moci přečíst, jak do Sázavy přijel hostující soubor, a jaké překážky či naopak zajímavé příhody s logistikou soubor musí řešit. Další minirubričku tvoří nápady porotců na výhody či nevýhody přepravy kulís dopravními prostředky, které si pro ně připravily naše redaktorky. Pokud jste soutěživí, rozhodně se nezapomeňte podívat na první straně na nápovědu k dnešnímu představení. Užijte si příjemný večer.

Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili

Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi není na scéně Voskovcovy Sázavy nováčkem a diváci si určitě vzpomněli, když na jevišti spatřili povědomé duo Kotlaba – Matoušek, které vloni mile oživilo forbíny Voskovce a Wericha v Těžké Barboře.

Letos sáhli po představení napsaném v sedmdesátých letech pro divadlo Ypsilon „Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili“. Jelikož nejde o hru vyloženě notoricky známou, byli ušetřeni jinak nelostného srovnání s profesionály. Přesto jsem měl jako divák povětšinou tísnivý pocit.

Zčásti to byl, doufejme, kýžený efekt tvůrců i ochotníků, protože jimi přivezená hra vrhá světlo na známý fenomén „čecháckovství“, jež se prosazuje v každé době a který tvoří znepokojující paralelu s dneškem. Byť se děj hry odehrává v období 30. - 40. let 20. století a mnohé události jsou dnešnímu, především mladšímu divákovi vzdálené nejen časově, je to ta malost, domnělá vychytralost a „páteří ohebnost“, která diváka irituje. Domnívám se, že původně to mělo také bavit a rozesmávat, ale v kontextu dnešního dění zůstává spíše hořká pachut.

Lehce stísněně mi však bylo i z toho, že ač byla většina postav podána věrně a až na výjimky bylo představení prosto rušivých elementů ve smyslu nevhodných kulís, kostýmů, či rekvizit (zde měli naši hosté šťastnou ruku a dobu i postavy vykreslili věrohodně), bylo trochu znát, že souhra postav není ještě úplně „usazená“, že repliky nenavazují přirozeně a že pohyby na jevišti jsou leckde strojené. Ale také tam bylo několik hezkých dramaturgických nápadů a celkově jsem přesvědčen, že všechny hrany se s dalšími reprízami obrousí, představení se dostane do přirozeného rytmu, falešné tóny zpěvů se vyladí a představení bude zrát jako víno.

Málem bych zapomněl – tísnivý pocit jsem měl také z nás, diváků. Těch bylo, bohužel, nemnoho. Ani na zahájení Voskovcovy Sázavy, která letos slaví 24. ročník, se jich nesešlo ani padesát... Tak jen pevně doufám, že bude lépe.

(OR)

Divadlo na cestách...

Přijelo divadlo... Zakoupíte si vstupenky, posadíte se do sedačky a hodinku až dvě si užijete toho, co herci ze sebe vypotí na jevišti. Pak se vydáte domů, případně ještě do kavárny, vstřebat kulturní zážitek. Co se ale děje před tím, než se otevře opona? A poté, co se zavře? Jak se na sázavská divadelní prkna hostující divadelní soubor dostal a co musel udělat proto, aby vám, divákům, zpřijemnil jeden z večerů? To se pokusíme v tomto ročníku čtenářům

Vosk(n)ovin přiblížit v nové rubrice. Dozvíte se, jak soubory cestují, jak přepravují kulisy a co se na cestách může přihodit...

Letošní ročník přehlídky zahájilo Divadýlko na dlani, které přijelo z Mladé Boleslavi. Vyzpovídali jsme principála Petra Matouška, který nám svěřil, že většinou na „štaci“ jezdí osobními auty, ale pokud mají větší scénu, snaží se zapůjčit si mikrobuse. „Dnes, protože jsme sem tak jeli i loni, je to taková tradice, jsme přijeli menším autobusem, asi pro 15 – 20 lidí, s přívěsným vozíkem. Nejraději bychom si pořídili vlastní malý nákladák.“ řekl Petr Matoušek.

Velikost scény a její skladnost hraje také důležitou roli, pokud divadelníci nehrají jen a pouze na domovské scéně. Dle slov principála se „mladoboleslavští“ snaží na převoz kulís od začátku myslet, ale neberou to jako limitující. Scénu připraví tak, aby vyhovovala především jejich domovské scéně a pak se snaží hrát v podobných prostorách. Sázavské jeviště je o něco větší, ale stále se nemůže měřit s divadlem v Mostě. „V Mostě jsme se občas ztratili...“ doplnil Petr Matoušek se smíchem.

A jak daleko se se svým „divadýlkem“ vydávají? To nás mladoboleslavský principál překvapil. Rozdávát radost se pustili i mimo naši republiku. Svůj divadelní zápal dojeli ukázat až do Bruselu a ukrajinského Ternopilu. Na tyto cesty vyrazili velkým autobusem a jak to u kreativních veselých lidí bývá, dokázali si i tuto dlouhou cestu náležitě užít.

Přejeme Divadýlku na dlani mnoho šťastných kilometrů.

V následujícím čísle Vosk(n)ovin si budete moci přečíst, jak (nejen) do Sázavy přicestoval Divadelní spolek Tyl z Rakovníka.

... pozvánka na další představení

! ZMĚNA PROGRAMU !

pátek 26. 9.: **Jak se nezbláznit**

Jílovští ochotníci, spolek

Zveme diváky na situační komedii, která řeší partnerské vztahy. Hra je plná komických situací ze života, s kterými se divák snadno ztotožní. Je kabaretně laděná, skládá se ze šesti scén, které diváka přivádějí do různých etap partnerského soužití. Prostřednictvím věhlasné psycholožky se staneme svědky názorných ukázek toho, jak funguje mezilidská komunikace. Ženy a muži totiž komunikují stále stejně.

Pozor, jedná se o náhradní představení za hru SUGAR aneb Někdo to rád horké... po deštnsku.

Výhody vs. nevýhody přepravy kulís...

... horkovzdušným balónem

OR: Obrovskou výhodou je velikost koše, která se přizpůsobí počtu herců. Kulisy visí na laněch z balónu. Nevýhodou je, že před přistáním se musí uřezat veškerá zátěž, takže soubor zůstává bez kulís. A horkovzdušný balón herce zavane tam, kam chce větrný proud, a ne na místo konání představení.

V(n) Soutěž pozorného diváka

Opět máte šanci zabojovat o permanentku na následující ročník Voskovcovy Sázavy. Vyzbrojit se stačí soutěžním kupónem a tužkou, přičemž oboje dostanete po představení ve foyer divadla.

Během dnešního představení dávejte bedlivý pozor a věnujte pozornost všemu, co se na jevišti objeví nebo odehraje. Před odchodem z divadla si vezměte kupón a odpovězte na soutěžní otázku. Kupón poté vhodte do soutěžního boxu a máte hotovo!

Bude-li Vaše odpověď správná, automaticky postoupí do závěrečného slosování, které proběhne 24. října 2025, před závěrečným představením. Permanentku na celý následující ročník Voskovcovy Sázavy získají hned 3 vylosovaní pozorní diváci!

Nápověda k dnešní soutěžní otázce zní:
Každý hudební nástroj se počítá.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: Hromádka

Do slosování postoupily všechny správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav bylo založeno v roce 1998. Kromě klasického divadla, které postupně směřovalo k autorské tvorbě, herci pravidelně vystupovali při různých příležitostech s historickými skeči psanými na míru. V Sázavě jsme viděli jejich inscenace *Mušketyři* aneb co už Dumas nenapsal nebo *Těžká Barbora*. Se svými hrami se účastní mnoha divadelních přehlídek.

Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili... je hra, která sleduje osudy jedné početné rodiny, a to od poloviny 30. let až do osvobození v roce 1945, prostřednictvím Marušky, žákyně obecné školy, která si o této době vede deník. Byli jsme svědky situací, při kterých mrazilo... a uvědomili jsme si, jak aktuální hra stále je.

Rozhovor s Petrem Matouškem, režisérem představení

Proč jste vybral právě tuto hru?

Líbila se mi strašlivě dlouho a pak jsem si říkal, že by to chtělo nějakou příležitost i pro mladé holky, které u nás máme. Navíc je to strašně aktuální věc. Já to řeknu hodně s patosem, ale snažíme se ty lidi probudit! Hra má dneska 50 let od uvedení, Ypsilonka to hrála poprvé v roce 1975 a vlastně se nic nezměnilo. Lidi jsou pořád stejní, jsme mnohdy velice sobečtí, jenom to „naše malé štěstí někde doma, za dveřmi“ a nic jiného nás vlastně nezajímá. To byl jeden z hnacích motivů.

Takže byl výběr ovlivněný i aktuální situací...

Ano, některé věci tam jsou upravené, protože tehdy je nemohli říct. Třeba to, že mu ukradli hodinky, to v původním textu nebylo. Nebo jsme si tam dodali to: „V dobách všichni slepí a hlší. Není vám to povědomé?“

Jak moc jste musel upravovat původní text?

Spíš škrtat, ta hra je skoro dvouhodinová a bál jsem se, že by ztrácela švunk. Dnes jsme to hráli po čtvrté, není to ohrané, což je určitě vidět... Teď začínáme zkoušet „Matku“, kde taky chceme dát trošku toho humoru, ale také je to hra o rozdělené společnosti, kterou teď máme a kde se lidé vzájemně neposlouchají. Snažíme se alespoň takhle říkat: „Ty vole, probudte se.“ Nevím, jestli to tak bude... Nejsme jediní, kdo se o to snaží a nevím, jestli to děláme nejlíp, ale děláme to upřímně.

Rozhovor s Barborou Matouškovou, představitelkou role domovnice

Jak jste se dostala k divadlu?

Jsem dcera režiséra (*smích*), hraji od malička. Chodila jsem do dětského kroužku, který vedli moji rodiče a dopracovala jsem se až sem. Hodně jsem také recitovala na recitačních soutěžích Dětské scény, dostávala jsem se vždycky do krajského kola.

Tíhla jste k divadelnímu prostředí nebo jste v něm skončila proto, že jste vyrůstala v divadelní rodině?

Myslím, že jak jsem v tom prostředí vyrůstala, vybudovala jsem si k divadlu cestu.

Hrozně mě to baví a za nic bych to nevyměnila.

Pamatujete si svou úplně první roli?

Nepamatuji, ale z vyprávění vím, že jsem hrála Ježiška. První text jsem měla ve „Starých pověstech českých“, kde jsem hrála nejmladší ze čtyř holek, takovou hubatou.

Myslíte, že být dcerou principála a režiséra je spíš výhodou nebo nevýhodou? Je na Vás přísnější nebo máte naopak trochu protekci?

Myslím, že se ke mně chová stejně jako k ostatním, ale když je třeba na někoho naštvaný, tak si to nejvíc vybíjí na nás (*smích*).

Myslíte, že Vám sedí spíše vtipnější role nebo ráda hrajete i vážnější?

Zatím jsem nikdy nic vážnějšího nehrála. Chtěla bych si to zkusit, ale zatím mi sedí role, které hraji teď.

Stalo se Vám někdy, že jste byla obsazena do jiné role, než byste si přála?

Určitě. Vždycky jsem si ale tu postavu, kterou

Jak to bylo s hudbou v této hře? Šli jste ji na míru?

My nejsme velmi hudebně nadaný soubor. Děláme to rádi, někteří i z donucení (*smích*). Jsou tam i původní písničky, ale swing a ty *Ježkoviny* jsme tam dodali my.

Jak se vám u nás hrálo?

Tady se vždycky hraje dobře, protože, jak všichni říkají, jsou tu řízky (*smích*). Je tu větší jeviště, příjemný bar, příjemní lidé. Diváků nebylo málo, musím říct, myslím, že loni jich bylo méně... bylo to fajn.

Poslední otázka se vztahuje k letošnímu tématu, a sice k cestování. Kdybyste měl neomezené možnosti, jaký způsob přepravy by Vám nejvíce vyhovoval?

Teleportace. Rád se přepravuji třeba pěšky nebo autem, ani vlak není špatný prostředek. Ale letadlem bych neletěl, nemám rád výšky.

jsem hrála, oblíbila a vlastně jsem toho nikdy potom nelitovala.

Máte krásný hlas a nádherně zpíváte. Jakou máte hudební průpravu?

Moc děkuju. Chodila jsem tři roky na kytaru a potom, kvůli přijímacím na střední školu, půl roku k jedné naší známé, která mě vyučovala zpěv. A to si myslím, že mi hodně pomohlo.

Míváte trému?

Pokaždé. Pokaždé mám trému a když ji nemám, tak vím, že se mi to nepodaří (*smích*). Největší trému mám, než začne představení. V tomto představení mám trému vždy, když jdu na scénu.

I Vás se v návaznosti na letošní téma Vosk(n)ovín zeptáme, jaký je Vás nejoblíbenější způsob dopravy?

Nejčastěji se přepravuji autem, s taškou. Většinou s námi jede i má starší sestra. Vždycky si pouštíme písničky, zpíváme... je to super.

Jak to vidí porota...

Elena Kotová

Představení na mě udělalo velice dobrý dojem a bylo kompaktní, to znamená, že mělo hlavu a patu a prostě se na něj dobře dívalo.

Oldřich Randula

Náročné, syrové, ale užil jsem si to.

Kristýna Urbanová

Uvítala bych více hudební složky. Zpěvy mi přišly mnohdy falešné.

Jak to vidí divadelníci...

- mně se to moc líbilo, zasmála jsem se, trochu mě to i dojalo, moc se mi líbil nápad s vůněmi
- připadalo mi to takové ospalé, chyběla tomu energie a projevy emocí jednotlivých postav, aby bylo poznat, že jsou tam různé charaktery, bylo to v jedné rovině
- čekal jsem bláznivou komedii, ale místy mě hodně zamrazilo, jak se ta situace stále opakuje
- líbila se mi scéna a také umístění piana na jevišti
- možná nebylo představení zatím dokonale zvládnuté, ale vlastně jsem jim to odpustila, protože mě pobavili a zároveň přivedli k zamyšlení nad podobností se současností
- i přes vážnější téma mě dokázali pobavit, místy ale bylo cítit, že na tom chce ještě pracovat

Výsledky hlasování

líbilo	29
líbilo s výhradami	10
nelíbilo	2

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlednutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Partneři a sponzoři přehlídky

♪ Město Sázava ♪ Středočeský kraj ♪ AS CHEMOPRAG, a.s. ♪ Josef Matoušek ♪ PhDr. Elena Kotová ♪ KAVALIERGLASS a.s. - Sázava ♪ Absolut s.r.o ♪ Kemp CÍL ♪ KONTIO Dřevěné domy ♪ Nielsen Admosphere a.s. ♪ Střechy Novotný s.r.o. ♪ DASKO Stavebniny, s.r.o. ♪ Petr Švec ♪ Josef Režný ♪ Pohřební služba Sázava - Navrátil ♪ Cukrárna Jitka Lonská ♪ manželé Štědrovi ♪ Petr Kovačka ♪ Míla Geussová ♪ Jana Šteflíčková ♪ Erik Geuss ♪ Markéta Prchalová ♪ Marcela Vondrová ♪ Květiny - dárky Ilona ♪
♪ Děkujeme za Vaši podporu! ♪

Vážení diváci, v minulém týdnu jsme divadlem potěšili jak dospělé, tak dětské diváky. Dnešním večerem se dostáváme do pomyslné soutěžní poloviny naší přehlídky. Ani letos se nám nevyhnula situace, kdy jsme museli hledat náhradní představení za původně plánované. Trn z paty nám vytrhli Jilovští ochotníci, kteří si na sázavských prknech, co znamenají svět, zahrají poprvé. Jako třetí soutěžní představení nám přivezli hru s názvem „Jak se nezbláznit“... a skutečně název přesně vystihuje naše pocity. Věříme, že vás tato známá komedie pobaví. A zaujmout se vás pokusí i Vosk(n)oviny - nejen připomenutím představení z minulého týdne, ale i zajímavým náhledem do těžkého života při kočování divadelníků na štace. Samozřejmě ani dnes jsme nezapomněli na diváky se soutěživou duší, kteří netrpělivě čekají na nápovědu k představení. Přejeme vám hezké poctění a příjemnou zábavu.

Nezbedný bakalář

Druhý soutěžní večer měli diváci možnost zhlédnout představení Nezbedný bakalář, které do Sázavy přivezl Divadelní spolek Tyl Rakovník.

Divadelní hra nás zavedla do prostředí Rakovníka šestnáctého století a vznikla na motivy povídky Nezbedný bakalář od Zikmunda Wintera, který byl historik a v Rakovníku vyučoval. Ve svém bádání se soustředil zejména na životy obyčejných rakovnických lidí šestnáctého století. Z toho čerpal i do své povídky, kterou napsal roku 1883 a která se stala motivem pro divadelní a filmové zpracování. Scénář pro rakovnické ochotníky přepracoval herec, dramatik, režisér a scénárista Zdeněk Štěpánek, který měl k Rakovníku vztah. Premiéry divadelní hry Nezbedný bakalář pod vedením různých režisérů byly v roce 1937, 1941 a 1958. My jsme se dočkali přepracování režisérky Evy Kodešové a hra v jejím podání měla premiéru v Rakovníku v loňském roce.

Důležitým aspektem hry je především její schopnost reflektovat tehdejší společenské a morální hodnoty. Hra nás totiž zavádí do prostředí středověkého města Rakovníka, kam městská rada nalákala pod příslibem různých výhod bakaláře z Prahy. Ten ale naráží nejen na neplnění slibů (sliby-chyby), na zanedbanost městské rady (pařez zůstane pařezem a vůl volem), ale i na malost místních obyvatel (podle sebe soudím tebe). Autor tím upozorňuje na lidskou povahu, pokrytectví a sociální nedostatky doby. To poukazuje na autorovu schopnost kombinovat humor s kritickým pohledem na společnost, čímž vzniká dílo s nadčasovou platností. Zároveň je třeba zmínit, že práce s jazykem, scénografií a hereckým výkonem hrála klíčovou roli při vytváření celkového dojmu ze hry. Staročestina, která ale byla všem srozumitelná, autentické kostýmy a scéna umocnily pocit středověku. Herci se velmi zdařile „přetělili“ do středověkých postav a předvedli dobré herecké výkony. Zvláště manželka školního inspektora, paní Žlutická, herecky excelovala. Odborná porota a jistě i diváci ocenili živou hudbu složenou z žáků rakovnické základní umělecké školy. Písničky, které zazněly, byly pečlivě vybrány režisérkou, nevyskytovaly se v původní verzi hry, a některé jsou z prostředí Rakovníka, resp. byly v Rakovníku zpívány. Ve hře byly čistě a zdařile zahrány a sborově zazpívány.

Domnívám se, že toto oddychové představení se divákům líbilo a odcházeli domů s dobrým pocitem.

(KU)

Divadlo na cestách...

V minulém čísle Vosk(n)ovin jsme otevřeli téma zabývající se činností, která neodmyslitelně patří k divadlu, zabírá poměrně hodně času a pro zájezdy divadel je velmi podstatná. Mluvíme o přepravě kulís, herců, a i jinak do hry zainteresovaných person.

Tentokrát jsme měli možnost popovídat si s paní Evou Kodešovou, režisérkou rakovnického souboru, jejichž „Nezbedného bakaláře“ jste měli možnost minulý týden

vidět. Ale také s jejím manželem Jardou Kodešem, též režisérem, nyní působícím v Rádobydivadle Klapý. Hra „Skořápka“ v podání toho souboru bude v rámci Voskovcovy Sázavy odehrána 24. října a uzavře tak celý letošní ročník.

Od Evy Kodešové víme, že DS Tyl Rakovník přicestoval do Sázavy osobními vozy: „Představitel nezbedného bakaláře má Transit, v něm vozí scénu a my jezdíme auty. I když je nás na jevišti 23, tak není možné, abychom jezdili autobusem. Nezaplatili bychom ho a pro pořadatele by naše představení bylo strašně drahé.“

Jardy Kodeše jsme se zeptali, zda už při přípravě scény přemýšlí nad její přepravou. Svou okamžitou odpověď: „Jednoznačně“, ještě poté doplnil o informaci, že transport kulís není jednoduchý, proto se snaží dopředu přemýšlet, jak to udělat co nejúsporněji. A co se přepravuje špatně? Jeho slovy: „Kulaté věci, ty zabírají hodně místa.“ K samotné přepravě kulís používá Rádobydivadlo Klapý většinou dodávku. Několikrát využili i služeb autopůjčovny. Ostatní se pak na „štaci“ dopraví osobními auty. Tedy až na výjimky, kterou byla třeba cesta do ukrajinského Lvova, kde představili na mezinárodní přehlídce rovnou dvě hry, a sice hry „Naši furianti“ a „Equus“. Na tuto cestu režisér Kodeš ale nerad vzpomíná. Cesta jako taková byla sice dlouhá, ale dobrá, v autobuse panovala veselá nálada. Na polsko-ukrajinských hranicích jim ale polští celníci ukázali, kdo je tam pánem. Šestihodinovým čekáním dosti zkazili našim hercům náladu. Tam už prý nikdy víc.

Na poslední otázku, jakou přepravu by sám pro sebe Jarda upřednostnil, tak odpověděl: „Rád bych levitoval.“ Jakému způsobu každodenního přemísťování by dala přednost Eva Kodešová, si můžete přečíst na druhé straně, kde je s režisérkou hry „Nezbedný bakalář“ celý rozhovor.

Jak jste si možná všimli, už druhý soubor, se kterým jsme probírali téma logistiky v divadle, má za sebou daleké cesty za hranice naší země. Čas strávený na cestách, či přípravami na ně, opravdu zabírá nemalou část tohoto náročného koníčku.

... pozvánka na další představení

pátek 3. 10.: **Bedřich Smetana – The Greatest Hits**

Malé divadlo Kolín

Zveme všechny diváky na bláznivou komedii autorské dvojice J. Janků a P. Svojtky, která vznikla pro pražské divadlo ABC a dělala si legraci z neuvěřitelných situací, které vznikají při tvorbě autorského představení. Soubor si původní text (se svolením autorů) upravil „na míru“. O skvělou muziku se postará hudební skupina SkLenka, která nejen upravila Smetanovy skladby do moderního hávu, ale celé představení hudebně doprovází. Nebude chybět ani spousta humoru a tanečních scén.

Výhody vs. nevýhody přepravy kulís očima poroty ... pěšky

KU: Nevýhoda by asi byla ta, že než bychom někam došli, nestihlo by se představení ani uskutečnit. Ale zase výhodou by bylo, že bychom byli nuceni si cestou povídat. Sblížili bychom se a o to lépe pak třeba i hráli.

V(n) Soutěž pozorného diváka

Soutěž pozorného diváka nebude chybět ani dnes. Opět máte šanci po představení otestovat svou diváckou pozornost a (s trochou štěstí) třeba i vyhrát permanentku na všechna představení následujícího ročníku Voskovcovy Sázavy.

Během dnešního představení dávejte bedlivý pozor a věnujte pozornost všemu, co se na jevišti objeví nebo odehraje. Před odchodem z divadla si ve foyer divadla vezměte kupón a odpovězte na soutěžní otázku, nezapomeňte připsat i své jméno a kontaktní údaj. Vyplněný kupón poté vhodte do soutěžního boxu.

Bude-li Vaše odpověď správná, automaticky postoupí do závěrečného slosování, které proběhne 24. října 2025, před závěrečným představením. Ze všech správných odpovědí po čas soutěžní části přehlídky, budou vylosováni hned 3 pozorní diváci, kteří získají permanentku na následující ročník Voskovcovy Sázavy.

Nápověda k dnešní soutěžní otázce zní:
Rozdíl mezi mužem a ženou je někdy zásadní, jindy ne.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: 2
Do slosování postoupily všechny správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

DS Tyl Rakovník funguje již 140 let, za tu dobu má na kontě 680 premiér. V současné době ve spolku působí přes 50 řádných členů a mnoho dalších „nečlenů“. Tyláci se podílejí na hladkém průběhu dvou divadelních festivalů, Wintrova Rakovníka a Popelky Rakovník. Se svolením města Rakovník a Kulturního centra v Rakovníku využívá pro svou činnost prostory Tylova divadla.

Nezbedný bakalář je hra napsaná přímo pro rakovnické ochotníky. Většina postav této hry má svůj reálný předobraz v osudech skutečných lidí, žijících v Rakovníku okolo roku 1580. Diváci mohli sledovat příběh bakaláře Jana, který se stěhuje do královského města Rakovníka, aby vyučoval ve škole. Příběh byl plný komických situací, milostných pletek a konfliktů mezi bakalářem a lakomými měšťany.

Rozhovor s Evou Kodešovou, režisérkou představení

Jak jste se dostala k divadlu?

Jééé, to snad ani nebudeme říkat (*smích*). V divadle jsem vyrostla, moji rodiče ho dělali, moje babička s dědečkem... já jsem už kolikátá generace. Prvně jsem vystupovala na jevišti se svým dědečkem někdy v pěti letech.

Co pro Vás divadlo znamená?

Pro mě je to život a svět, společnost a radost a smutek a všechno. Prostě spoustu emocí a spoustu krásných kamarádů a zajímavých lidí a o čem přemýšlet, o čem se bavit...

nedovedu si představit život bez divadla.

Neměla jste ani žádnou „divadelní pauzu“?

Ne, hrála jsem i těhotná, i hned po porodu. Dokonce se jedno představení muselo asi o čtvrt hodiny odložit, protože jsem kojila a kojila. Pak jsme sklidili potlesk, když jsem konečně vlezla na jeviště (*smích*).

Proč jste se rozhodla začít se věnovat režii?

Kdysi dávno jsem dělala režijní školu, to byla první konzervatoř při Středočeském kraji, kde jsme se s Jardu (*Jaroslavem Kodešem, manželem, též známým režisérem; pozn. red.*) seznámili a tenkrát rakovnický soubor neměl režii, tak říkali: „A zkus to na režii.“ Takže už jsem kdysi dávno režírovala, udělala jsem asi dvě nebo tři inscenace, ale pak jsem vedla dramataček a věnovala jsem se spíš práci s dětmi a hodně jsem hrála. A asi před deseti lety jsem řekla, že už hrát nebudu, že už na jeviště nechci. Rakovnické divadlo teď nehrálo, tak jsem si řekla, že bych zkusila zase soubor vrátit zpátky do

činnosti. Vybrala jsem si „Nezbedného bakaláře“, který má trochu rodinou tradici – patří k Rakovníku a můj dědeček ho režíroval v roce 1958. Zdeněk Štěpánek, který hru pro rakovnický soubor napsal, v tom hrál. Má to pro mě takový citový podtext, že jsem se vrátila k něčemu, co se u nás kdysi dávno dělalo.

Co Vás na režii baví?

Ta práce s lidmi, ta je úžasná. A hlavně mě potom baví je sledovat a mám hroznou radost, když se posunou.

Jaký způsob každodenní dopravy by pro Vás byl nejideálnější?

Já nejraději chodím pěšky. Zprvu proto, že dělám něco pro sebe a můžu se koukat kolem sebe a za další, chodím na procházky, vezmu si audioknihu a poslouchám. Nikdo mě neruší, na jedno ucho slyším ptáčky a na druhé audioknihu. Chodím a čtu.

Rozhovor s Petrem Černým, představitelem konšela Šmardocha

Jak jste se dostal k divadlu?

Přes hudbu, původně jsem muzikant, až na nějaké menší účinkování v dramataku... K rakovnickému divadlu jsem se dostal v době, kdy se tam hrál muzikál „Šakalí léta“ s živou hudbou a bylo zapotřebí baskytaristy. Můj učitel baskytary mě tehdy dostal do divadla a už jsem u něj zůstal, protože se mi zalíbilo.

Co se Vám na tom zalíbilo?

Mně přijde divadlo obecně strašně hezký, vždycky jsem na něj rád chodil. Mám rád film a divadlo, ale nikdy mě nenapadlo postavit se na jeviště a zažít to z té druhé strany. Je tam skvělá atmosféra a je příjemný pocit být na jevišti a užívat si to, že bavíte někoho jiného.

Zmínili jste, že chodíte rád do divadla. Na jaký žánr?

Chodím na úplně jiné kusy, než jste dneska viděli, a to na nějaké vážnější nebo i alternativnější věci. Rád chodím třeba do divadla D21 v Praze. Většinou chodím na moderní alternativní divadlo, a to rakovnické je zase hezky klasické.

Rády dáváme takovou dábelskou otázku... Kdybyste si musel vybrat mezi hudbou a divadlem, co byste zvolil?

To je hodně dábelská otázka. V dnešní době už nevím. Ještě před pěti lety bych vám řekl, že určitě hudbu, ale dneska už mě to baví srovnatelně, řekněme. Nechci vám úplně utéct z otázky... (*smích*). Asi pořád hudbu, ale o kousíček.

Nebyl byste raději v tomto představení členem v kapele?

Tam už jsou zaplatpánbůh mladší a talentovanější než já (*smích*). Do té hry to sedí tím, že jsou to opravdu studenti. Tohle už mi uteklo.

Jak Vám sedla role konšela?

Sedla mi hezky, ve smyslu, že je to taková rozverná role, nepohoršuje se tolik nad těmi věcmi. Když přijde bakalář, tak já k němu přilnu a jsem

na opačné straně než zbytek pánů. Šmardoch je bohemštější, vypije dost piva... je to taková příjemná role.

Doslechly jsme se, že v této hře zaskakujete. Kolik jste měl času na zkoušení?

Kolega, kterého zastupuji, věděl dopředu, že půjde na operaci, takže nějaký čas na přípravu byl, ale shodou okolností se to sešlo tak, že byly zrovna prázdniny, kdy divadlo tolik nefunguje. Takže přestože času bylo relativně dost, tak zkoušek nebylo tolik...

Dnes to ale nebyla Vaše premiéra...

Ne, hrál jsem Šmardocha dnes podruhé.

Je ve hře scéna, ze které máte třeba trochu strach, trému?

Bojím se úplně první scény, protože tam má moje postava nejvíce textu a zároveň zkrátit hnedka první scénu hry není úplně dobrý.

I Vás se samozřejmě zeptáme, jaký způsob každodenní přepravy byste preferoval...

Normálně bych řekl auto, ale jsem Pražák a jezdit autem v Praze je za trest, takže volím městskou hromadnou dopravu. To je pro Pražáka nejpohodlnější.

Jak to vidí porota...

Elena Kotová

Představení bylo stylově čisté, zábavné, a hlavně hezky zazpívané. Má nejen lokální hodnotu pro Rakovnicko, ale je to představení, které si zaslouží vycestovat, aby ho viděli diváci v celých Čechách.

Oldřich Randula

Příjemná exkurze do středověku s báječnou veselou hudbou, já jsem si to užil.

Kristýna Urbanová

Představení se mi po hudební stránce líbilo. Ocenila jsem živou hudbu a sborové, velmi pěkné, zpěvy.

Jak to vidí divadelníci...

- Moc se mi líbily kostýmy a krásně jednoduchá scéna, vše bylo hezky dobové. Jsem spokojený.
- Celkově se mi hra líbila, hlavně hudba a zpěvy, přišlo mi to takové rozšafné. Místy mi ale přišlo, že hra má takový školometský nádech...
- Popravdě mě příběh tolik nebavil, ale moc se mi líbila scéna a živá hudba, která dokreslovala atmosféru.
- Hra jako taková mě bohužel příliš nezaujala.
- Viděla jsem ve hře nevyužitý potenciál. Slyšela jsem rozezpívávání souboru před začátkem a měla jsem pocit, že uslyšíme zpěvy s hlasy jako zvony, ale během představení se úplně vytratily.

Výsledky hlasování

líbilo	38
líbilo s výhradami	5
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutí představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, tento pátek vstupujeme do druhé soutěžní poloviny naší přehlídky. Svou nejnovější hru „Bedřich Smetana – The Greatest Hits“, nám přivezlo Malé divadlo Kolín. Tento soubor naši diváci a čtenáři již znají, připomínáme třeba jejich hru „Případ Baskerville“. I dnešní Vosk(n)oviny se tradičně vracejí k představení „Jak se nezbláznit“ z minulého týdne, jednak zajímavými rozhovory, recenzí Eleny Kotové či dalšími drobnými rubrikami. Novinkou je rubrika „Divadlo na cestách...“, která se věnuje tématu přepravy souborů na tzv. štace. Zde se musí náš plátek omluvit externímu redaktorovi, Martinu Mikovi, který rubriku pravidelně připravuje, a dosud zůstal nedopatřením v utajení. Díky němu si můžete i dnes přečíst, jak do Sázavy cestují hostující soubory a jaké překážky či naopak zajímavé příhody musejí řešit. Na tuto rubriku navazuje i minirubrika s nápady porotců na výhody či nevýhody přepravy kulís netradičními dopravními prostředky. Chcete vyhrát permanentku na příští ročník Voskovcovy Sázavy? Tak to se určitě zapojte do Soutěže pozorného diváka. K výhře vám může pomoci i nápověda k dnešnímu představení. Přejeme vám příjemný večer.

Jak se nezbláznit

Kabaret je divadelní forma charakteristická živým, zpravidla smíšeným programem hudebních, tanečních, humoristických a satirických výstupů, který se odehrává v méně formálním prostředí. A právě takový kabaret přivezl amatérský divadelní soubor Jílovští ochotníci na letošní Voskovcovu Sázavu. Jejich představení bylo záskokem a je potřeba hned na úvod říct, že to byl záskok v pravou chvíli a na tom správném místě. Soubor si vybral divadelní hru spisovatelky a influencerky Kateřiny Pokorné „Jak se nezbláznit“, humornou reflexi moderního života. Upravil si hru na svoje potřeby a možnosti, modifikoval vstupy písniček s vlastními texty a s velikým zánícením kabaretní pásmo zahrál a zazpíval. I když v tom zpěvu a hudbě to trochu skřípalo. Hra „Jak se nezbláznit“ se skládá ze 6 obrazů, které na své přednášce iniciuje věhlasná psycholožka, aby dokázala, že fakticky od útlého věku až po stáří neustále probíhá stejná, ne zcela pozitivní komunikace mezi ženou a mužem. Takže v podstatě, když láska pomine (jestli to vůbec byla a je láska), zůstane jen pachut a rutina vzájemného soužití. Až závěrečné odhalení policisty v utajení, že psycholožka není psycholožka, ale sňatková podvodnice, objasní její skeptické názory na lásku a dvojice (včetně zasahujícího policisty) se proti její teorii vzbouří. Jílovští zahráli jednotlivé scény na výborné úrovni, nesklouzli k prvoplánové satíře a režie udržela vtip a nadhled v průběhu celé inscenace. Texty písní parafrázující populární songy byly vtipné a výstižné a písnička Tabáček, si zcela podmanila přítomné diváky. Výborně se bavili a po představení udělili souboru zatím nejvyšší počet pozitivních bodů do divácké soutěže. Inscenaci lze vyčíst jenom nedostatky v hudební, zejména vokální složce. Herci/zpěváci často distonovali, nebyla mezi nimi harmonie a žel, i srozumitelnost zpívaných textů písní byla nízká. O to více jsme ocenili, a tak trochu byli i překvapeni, že inscenace jako celek byla tak spontánní, svěží a upřímná, že na závěr už byly nedostatky zastíněny a z představení odházeli nadšený i náročný divák, či hodnotitel. Věříme, že Jílovští ochotníci svým výkonem nejen naplnili očekávání četného obecnstva v sále, ale jej i navnadili na návštěvu představení dalších souborů, které se na Voskovcově Sázavě v příštích týdnech představí. (EK)

Výhody vs. nevýhody přepravy kulís očima poroty ... lodí

EK: Myslím, že by mohlo být podmínkou pro příští ročník, že všechny soubory musí dopravit své kulisy lodí. Například motorovým člunem, nebo jen od jezu k jezu. Zkrátka do Sázavy by musely s velkou pompou lodí a pak kulisy třeba ručně nebo na nějakých kolečkách dopravit do divadla. Všichni by věděli, že se koná přehlídka.

Divadlo na cestách...

Týden utekl jako voda a my se opět, prostřednictvím této rubriky, podíváme do divadelního zákulisí... tedy... spíše na to, jak kdo převáží kulisy. A také herce, samozřejmě. Tentokrát jsme oslovili Kamila Skřivánka, představitel role malého chlapce v představení „Jak se nezbláznit“, který má k dopravě a manipulaci s kulisami co říci...

Jílovští ochotníci si navrhli a nechali vyrobit skládací paravány tak, aby se vešly do kufru škody Octavia. „Teď, když jsme to vymysleli, jsme měřili kufr Oktávky, aby se to opravdu vešlo. Máme těch paravánů pět.“ Díky tomu jsou schopni se na štaci vydat pouze se dvěma auty. Tyto paravány jsou základním stavebním kamenem pro více scén. Jsou vytvořeny tak, aby se daly i rozšířit a přizpůsobit jevišti. Navíc se na ně dají pověsit různé „tapety“ a měnit tak scénu podle aktuálně hrané hry. Zkrátka v jednoduchosti je krása. Ke skladování kulís využívají radniční věž, kterou mají pronajatou od města.

I Kamila jsme se zeptali, co se dle jeho zkušeností špatně přepravuje: „Mohli jste tu vidět takový kulatý stolek. Scénu máme jinak kompaktní, dobře skladnou, největší problémy máme s tímto stolem, kvůli kterému musíme sklopit zadní sedačku. Auto už tím pádem není pětimístné.“

Ideálním dopravním prostředkem pro divadelní potřeby by byl podle Kamila minibus, kam by se vešli společně všichni herci a mohli si cestu zpříjemnit povídáním. Případně alespoň větší vůz s prostorným zavazadlovým prostorem, aby se soubor nemusel omezovat při tvorbě scény.

A jaký způsob dopravy by Kamil volil, kdyby se nemusel ničím limitovat? „Kdyby byla hodně rozbudovaná veřejná doprava, tak by to byl výborný způsob. Běžně se ale přepravuji autem, ve kterém je i pohodlí.“ (MM)

... pozvánka na příště

pátek 10. 10.: **Helena ve stínu bratří Čapků**
Spolek divadelních ochotníků A. Jirásek, Úpice

Jedná se o hru, která sice vychází z událostí v rodině Čapkových v souvislosti s Úpí, ale rozhodně nejde o popis historických událostí, jde o živou inscenaci vyprávějící příběh skutečné rodiny. Ze všech tří Čapkových dětí vyrostly významné osobnosti, Helena – spisovatelka, přestože byla ze tří sourozenců ta nejstarší a byla velice inteligentní a odvážná, zůstává dodnes jakoby schována ve stínu svých mladších bratrů.

! ZMĚNA PROGRAMU !

neděle 12. 10.: **Pohádky do kapsy**
Divadlo Radar, Praha

Zveme naše zvědavé děti na kapesní atlas pohádek pro nejmladší divadelní fanoušky. Kdo bloudí pohádkou se šťastným koncem, ten má rád bludné kořeny! Vydáme se společně na procházku do světa fantazie a výmyslů.

V(n) Soutěž pozorného diváka

Pokud jste tuto soutěž, testující diváckou pozornost, ještě nezaregistrovali, případně přemýšlíte nad tím, zda se zapojit, je nejvyšší čas přestat váhat! Voskovcovu Sázavu je v polovině soutěžní části a příležitosti dostat do závěrečného slosování právě Vaši správnou odpověď už budete mít jen tři. Nechat si ujit možnost vyhrát permanentku na příští ročník by byla velká škoda...

Během dnešního představení dávejte bedlivý pozor a věnujte pozornost všemu, co se na jevišti objeví nebo odehraje. Před odchodem z divadla si ve foyer divadla vezměte kupón a odpovězte na soutěžní otázku, nezapomeňte připsat i své jméno a kontaktní údaj. Vyplněný kupón poté vhodte do soutěžního boxu.

Bude-li Vaše odpověď správná, automaticky postoupí do závěrečného slosování, které proběhne 24. října 2025, před závěrečným představením. Ze všech správných odpovědí po čas soutěžní části přehlídky, budou vylosováni hned 3 pozorní diváci, kteří získají permanentku na následující ročník Voskovcovy Sázavy.

Nápověda k dnešní soutěžní otázce zní:
Stařenka to vytroubí, když potká Branibora.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: Podle červeného trička
Do slosování postoupily všechny správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní soubor Jílovští ochotníci vznikl na začátku roku 2014, aby navázal na tradici amatérského divadla v Jílovém. Nápad založit divadlo byl veskrze dobrý, touhu hrát divadlo mělo nečekaně mnoho lidí. A tak zkoušejí a zjišťují, jak moc dokáží být kreativní a bezprostřední. Se svými inscenacemi se účastní soutěžních i nesoutěžních přehlídek. Na Voskovcově Sázavě jsme je přivítali poprvé.

Jak se nezbláznit je kabaretně laděná situační komedie, která v šesti scénách ukazuje rozličné etapy partnerského soužití. Prostřednictvím věhlasné psycholožky jsme se stali svědky názorných ukázek toho, jak funguje mezilidská komunikace. Ženy a muži totiž komunikují stále stejně. Byli jsme vtaženi do mnoha komických situací ze života, s kterými jsme se snadno, a někdy velice neradi, ztotožnili.

Rozhovor s Pavlínou Staňkovou, režisérkou a představitelkou role psycholožky Jste jednou ze zakládajících členek Jílovských ochotníků. Kde se vzala myšlenka na založení divadelního souboru?

Byl to tenkrát nápad místního Kulturního centra. Navazovalo se na historii divadla, která skončila někdy okolo revoluce. Někoho v Kulturním centru napadlo, jestli by byl zájem zase divadlo obnovit.

Probíhal tehdy konkurz?

Úplně na poprvé přišlo asi 20 lidí. Režisérka s námi dělala různé hry, kookala, jak se hýbeme, jak se stydíme, nestydíme a tak. Tohle proběhlo třikrát a pamatuji si, že 10 lidí odpadlo, protože si mysleli, že dostanou rovnou do ruky scénář (*smích*).

Proč jste tehdy na konkurz šla?

S Kamilem (*Skřivánkem*, členem souboru; pozn. red.) jsme seděli v hospodě, měli jsme před sebou noviny a shodli jsme se, že bychom šli oba. Tak jsme šli spolu. Strašně mě to bavilo, nikdy předtím jsem nedělala divadlo, maximálně ve škole nějaké tanečky, flétničku a tak. Až když jsem začala hrát divadlo, tak mi tatínek řekl, že můj pradědeček organizoval divadlo v té naší vsi u Prahy a že celý život pracoval na Barrandově ve fundusu.

Původně jste tedy hrála. Jak jste se propracovala až k režii?

Hrála jsem od roku 2014 až do teď. Původní režisérka s námi nazkoušela dvě hry, mezitím jsme dělali menší projekty. Pak odešla a s panem režisérem Karolem Skladanem jsme dělali Ze života hmyzu. Pan režisér na nás byl přísný a spousta lidí byla tím hodně profesním vedením unavena. Navíc to na nás bylo po covidu vážné téma, chtěli jsme něco veselého. Vybrali jsme si tuhle hru a pan režisér řekl, že je plytká. Neměli jsme teda režiséra, tak jsem to vzala...

Plánujete u režirování zůstat?

Byla bych ráda, kdybych měla pauzy. Baví mě to, ale víc mě baví hrát. Líbilo by se mi, kdybych třeba

Rozhovor s Jardou Kypťou, představitelem role Čumáčka a dědka

Jak a kdy jste se dostal k divadlu?

K divadlu jsem se dostal v roce 2014, při vzniku souboru, když se dělal nábor herců. Vždycky jsem divadlo hrát chtěl, což jsem měl po svých rodičích, kteří se dokonce poznali, když ještě v Jílovém kdysi fungoval ochotnický spolek. Bavilo mě vystupování všude možné, byla to pro mě jasná volba. Před tím jsem divadlo nikdy nehrál.

Ve hře hrajete dvě větší role, která Vám sedí víc?

Ve výsledku je to ta role dědka, i když se musím přiznat, že když se rozdávaly role, tak jsem ho hrát nechtěl. Říkal jsem si: „Proč mám dědka?“ a byl jsem z toho chvilku zklamaný. Pak jsem se rozhodl, že si to užiju. Je to taková role, díky které se člověk dostane někam jinam, vyzkouší si něco nového, a v tom mě to asi nejvíce naplňuje.

Měl jste k té postavě nějakou speciální průpravu nebo vedení paní režisérkou?

Dostával jsem poznámky od režisérky ve smyslu, jak se máme hýbat nebo kdy máme zpomalit, ale to, jak jsem ho vytvořil... spíš jsem přišel a řekl: „Takhle ho zkusím.“ Byla to kombinace mého nápadu a doplnění od paní režisérky, abychom roli doladili. Je super, že naše divadlo je takové, že máme od paní režisérky volnost, na hře pracuje vždy celý soubor, což je fajn.

Jaké role se Vám dobře hrají, chtěl byste si zahrát třeba nějakou dramatickou?

Jsem otevřený všemu, protože chci nějakým způsobem postupovat dál a dál. Nebráním se ničemu, co přijde. Tady jsem v začátku byl z role

jedno představení režírovala a ve druhém hrála. Kdyby mě někdo mohl vystřídat. Kromě režirování je to totiž strašně manažerování, organizování a zodpovědnosti.

Během hodnocení poroty jste říkali, že nemáte v souboru příliš zpěváků. Proč jste se rozhodli pro hudební představení?

Měli jsme vybrané tři hry od Kateřiny Pokorné a v těch ostatních písničky nejsou, ale tahle hra se nám strašně líbila. Šli jsme do toho s úmyslem, že nám hudbu i zpěv nahraje kapela. A opravdu to nahráli vynikající hudebníci a zpěváci. Ale postupně, jak jsme hru hráli, jsme dostávali zpětnou vazbu, že, přestože je to perfektně nahané, to není pěkné, protože je hodně vidět, že jen otevíráme pusy. Ne všichni navíc dokázali jen otevírat pusy, někdo si do toho broukal... možná z toho vznikl takový hudební paskvil. Tak jsme si řekli, že to zkusíme sami. Snažíme se (*smích*).

Bez ohledu na divadlo, jaký dopravní prostředek byste preferovala ke každodenní přepravě?

Já bych litala, mám ráda letadla, všechno, co se pohybuje ve vzduchu... vrtulník, rogaló! Litala bych rogalém.

Jak to vidí porota...

Elena Kotová

Bylo to takové ryzí a radostné amatérské divadlo.

Oldřich Randula

Osvěžující, pravdivé, veselé, a to právě, dobře miněné, ochotnické divadlo.

Kristýna Urbanová

Představení se mi dnes moc líbilo, proto jim tu hudbu odpustím...

Jak to vidí divadelníci...

- Pobavila jsem se, bylo to ze života. Nejvíce u mě zabodovali důchodci.
- Líbilo se mi, že dobře vytěžili stále živé a bohaté téma. Trochu slabší byly pěvecké výkony, ale nerad kritizuji... spíš ocením, třeba scénou. Líbily se mi drobnosti jako třeba mřížky na konci, které mě překvapily, nebo okno se záclonou.
- Viděli jsme spíš estrádní vystoupení, kde některé herecké výkony nebyly špatné. Hudební složka se mi moc nelíbila.
- Věřím, že bych do jejich pěveckého sboru skvěle zapadla...
- Hra byla hezká, příjemná, ale pokulhávaly zpěvy.
- Zasmál jsem se, bylo to odlehčené představení. Děj byl skečový a dovoľoval hercům ho rozvinout a zahrát ten humor. Většina skečů se mi líbila, obzvláště babka s dědou v závěru.

Výsledky hlasování

líbilo	65
líbilo s výhradami	6
nelíbilo	2

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlednutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, tento přehlídkový víkend nás čekají hned dvě představení, jednak další soutěžní, to uvidíte za chvíli, a pak nedělní pohádka pro naše nejmenší diváky. Za oponou už se chystá Spolek divadelních ochotníků A. Jirásek z Úpice, který okusí sázavské jeviště úplně poprvé. Přivezl hru, která čerpá z místních událostí, neboť rodina Čapkova v Úpici 17 let žila. O pohádce se více dočtete v pozvánce na další představení. Dnešní Vosk(n)oviny jsou opět naplněny informacemi k představení z minulého týdne – naleznete zajímavé rozhovory, recenzi Oldy Randuly, ohlasy z herecké šatny či nápady porotců na výhody či nevýhody přepravy kulís netradičními dopravními prostředky. Nová rubrika „Divadlo na cestách...“ si již získala své čtenáře, kteří nedočkavě hltají historky související s přepravou souborů. Každý divák si v přehlídkovém plátku najde to své téma, ale téměř nikdo nevynechá sloupeček k Soutěži pozorného diváka. Tam je totiž k nalezení nápověda, která může dopomoci k zajímavé výhře – permanentce na příští ročník Voskovcovy Sázavy. Užijte si hezké počení i kulturní zážitek.

Bedřich Smetana: The Greatest Hits

Malé divadlo Kolín nebylo v Sázavě poprvé, ale letos s sebou přivezli i spolupracující, žánrově nespoutanou kapelu SkLenka – což bylo velmi potřeba vzhledem k tomu, že během jejich představení měly zaznít nejslavnější árie ze Smetanových oper.

A také že zazněly, byť v neočekávaném, ale zvukném, ladícím a krásně znějícím aranžmá SkLenky, která umně doprovázela děj: přípravy jednoho amatérského divadelního souboru, jež se snažil vyhovět požadavku na zapracování všech nejslavnějších děl Bedřicha Smetany do jednoho představení určeného pro japonské publikum. A tak se skupina ochotníků v čele s režisérkou prala s námětem, kde by figurovaly motivy všech oper z „BraProDaLiDvěHuTaČe“ – a prali se všichni velmi zábavně.

Celé představení sršelo humornými až bláznivými nápady, vkusně ztvárněnými bez náznaku nevhodné parodie nebo podbíživé „aktualizace“. Divadelníkům se dařilo nenásilně přenášet diváky mezi rozličnými prostředími, jimiž se táhla pevná linie nefalšovaného a nezesměšňovaného vlastenectví – byli jsme jako na horské dráze ženoucí se českými atributy: pivo, utopenci, Nagano, Babička, Cimrmani..., a to všechno prokládaly důvěrně známé, byť často zcela jinak znějící melodie a árie Smetanovy hudby a texty K. Sabiny a E. Krásnohorské. A k tomu ještě sem tam mini-výlety do končin zdánlivě nesouvisejících, třeba do muzikálu Chicago nebo do šantánů dekadentní Paříže.

Byla to pestrá jízda se zcela zanedbatelnými zádrhly – velmi vydařené představení, které nic nepředstírá, má za cíl pobavit a snad i napumpovat trochu toho zdravého vlastenectví do kapilár diváků. Oceňuji kreativitu, plné nasazení a zápal, já jsem si to užil. (OR)

Divadlo na cestách...

Tak jako každý pátek, otevíráme i v tomto čísle Vosk(n)ovin téma divadelní logistiky. Nejen o tom, jak se s touto problematikou vypořádává Malé divadlo Kolín, jsme si popovídali s režisérem Martinem Drahovzalem.

Hned na začátek, na rozehrání, jsme položili naši oblíbenou otázku: „Čím jste k nám do Sázavy přijeli?“ Dozvěděli jsme se, že kolínští přicestovali osobními

auty a na převoz kulís použili přívěsný vozík. Dále nás zajímalo, jak to Malé divadlo Kolín má s přípravou scény. Myslí už Martin od začátku na to, že budou kulisy převážet a přizpůsobuje proto rozměry scény možnostem vozového parku, který má soubor k dispozici. „Ano, kulisy musí být hravé, variabilní a mít do dvou a půl metru, protože delší vozíky nemáme.“ prozrazuje Martin. Naštěstí je ale tento limit nijak neomezuje.

„Nebyla by nějaká humorná historka z cest?“ zajímali jsme se. Podařilo se souboru něco zapomenout nebo snad po cestě rozbit? Kolínský režisér nám jednu lapálii, která se souboru nevyhnula, odvyprávěl. „Vesměs jsou to nejdřív smutné historky, na které se potom zvesela vzpomíná. Třeba před mnoha a mnoha lety jsme hráli někde na severu Čech, dobrých sto kilometrů od domova, Strašidlo Cantervillské, kde je hlavní kulisou velká kostka. Na čelní straně této kulisy byla namalovaná velká knihovna a principem bylo, že knihovna byla otočná a z druhé strany, kde byla namalovaná kobka, se v noci vynořovalo strašidlo Cantervillské. Scénu jsme na místě postavili a padla otázka, kde je knihovna... po mnohém hledání jsme si uvědomili, že jsme ji nechali zasunutou za jinými kulisami v Kolíně.“ Soubor si naštěstí dokázal poradit a zapojil do akce známého, který kulisu vyzvedl, naložil do dodávky a těsně před plánovaným začátkem představení přivezl. Diváci v té době už byli usazení v hledišti a Martin Drahovzal zaimprovizoval a zakomponoval dostavbu scény do hry. Využil svojí role komorníka a oznámil, že hrad je v rekonstrukci a čeká se na řemeslníky, kteří mají přivést knihovnu. Dostavbu kulisy pak různě glosoval, čímž se mistrně vyhlal ze vzniklé situace a postaral se divákům o jedinečný, lehe neobvyklý, zážitek.

Nejen amatérské divadlo mohou potkat podobné situace, které jsou vlastně ve výsledku pro divadelníky dobrou školou... Umět se s nimi s lehkostí vypořádat, může být mnohdy základem úspěšného představení. (MM)

... pozvánka na příště

! ZMĚNA PROGRAMU!

neděle 12. 10.: **Pohádky do kapsy**

Divadlo Radar, Praha

Zveme naše zvědavé děti na kapesní atlas pohádek pro nejmladší divadelní fanoušky. Kdo bloudí pohádkou se šťastným koncem, ten má rád bludné kořeny! Vydáme se společně na procházku do světa fantazie a výmyslů.

pátek 17. 10.: **M*A*S*H**

Divadlo Stodola Sívce

Výborná komedie z prostředí mobilní vojenské nemocnice uprostřed války v Koreji divákům umožní nahlédnout do každodenního života postav lékařů, sester a vojáků. Postavy prožívají v prostředí války mnohdy i velmi dramatické momenty, i přesto je ale dokáží prožít s nadsázkou a humorem. Hra je o síle i o slabostech, které z nás dělají lidi. A o smíchu, který zní často jen proto, aby se svět nezhroutil.

Výhody vs. nevýhody přepravy kulís očima poroty ... vlakem

OR: Vlak. Velká výhoda, že bychom mohli mít cirkusový vlak, kam by se vešly všechny kulisy. Nevýhodou by bylo, že by všichni herci museli jet v klecích pro zvířata... ale šlo by to.

V(n) soutěž pozorného diváka

Velmi nás těší, že soutěž Vosk(n)ovin neuniká divácké pozornosti. V hledišti se nachází stále víc a víc bedlivých pozorovatelů, kteří po skončení představení neváhají vzít do ruky tužičku a odpovědět na soutěžní otázku, která někdy bývá jednoduchá, jindy trochu záluďnější a výjimečně umí i potrápit. Nenechte se zaskočit, přečtěte si malou nápovědu v dnešním vydání Vosk(n)ovin a zkuste vyhrát permanentku na celý budoucí ročník Voskovcovy Sázavy i dnes.

Během představení dávejte bedlivý pozor a věnujte pozornost všemu, co se na jevišti objeví nebo odehraje. Před odchodem z divadla si ve foyer divadla vezměte kupón a odpovězte na soutěžní otázku, nezapomeňte připsat i své jméno a kontaktní údaj. Vyplněný kupón poté vhodte do soutěžního boxu.

Bude-li Vaše odpověď správná, automaticky postoupí do závěrečného slosování, které proběhne 24. října 2025, před závěrečným představením. Ze všech správných odpovědí po čas soutěžní části přehlídky, budou vylosováni hned 3 pozorní diváci, kteří získají permanentku na následující ročník Voskovcovy Sázavy.

Nápověda k dnešní soutěžní otázce zní:

Pozorně sledujte dialogy o zahradě Čapkových.

*Správná odpověď na otázku z minulého týdne: 8 000 zlatých
Do slosování postoupily všechny správné odpovědi.*

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Malé divadlo Kolín bylo založeno roku 1963, ale jeho novodobá historie započala v roce 1993. V té době ze souboru odešla dlouholetá vedoucí a režisérka Dana Serbusová, s ní Malé divadlo opustili i mnozí zkušení herci. Režie a vedení souboru se ujal Martin Drahovzal, soubor přijal nové členy a výrazně omládl. Od roku 1996 působí soubor v prostorách kolínského Domu dětí a mládeže Na Zámecké.

Bedřich Smetana: The Greatest Hits je bláznivá komedie, která vznikla pro pražské divadlo ABC a dělala si legraci z neuvěřitelných situací, které vznikají při tvorbě autorského představení „na zakázku“. Nechyběl ani humor a spousta tanečních scén. Celé představení doprovázela hudební skupina SkLenka, která upravila Smetanovy skladby do moderního hávu.

Rozhovor s Martinem Drahovzalem, režisérem a představitelům rolí Martina a Stařenky

Nejsi v Sázavě nováčkem a pravidelní čtenáři Vosk(n)ovin o Tobě už leccos ví... přeskóčíme tedy rovnou k otázkám týkajících se této hry. Malé divadlo Kolín ještě nedělalo hudební představení, proč ses to rozhodl změnit?

Protože jsme chtěli hrát něco šíleného, něco, na co už existuje text, poslední dvě hry jsem napsal já. Hledali jsme něco trošičku jiného, než jsme doteď dělali. Vzpomněl jsem si na tohle představení od Jiřího Janků a Petra Svojtky, které jsem kdysi viděl v Divadle ABC a líbilo se mi. Nechal jsem si hru poslat, v divadle jsme si ji přečetli, bavila nás. Rozhodl jsem, jak to dělám se spoustou her, že ji předělám. Dokonce jsem kontaktoval pány autory, oba mi změny dovolili. Hru jsem předělal pro náš soubor, mnohé postavy zmizely, mnohé se spojily v jednu, některé jsem i napsal...

Takže nezůstal kámen na kameni?

No, to se úplně říct nedá. Ten, kdo hru zná, ji pozná, ale je notně překopaná a upravená pro jednotlivé herce a jejich herecké možnosti. Problém byl, navážu rovnou na další otázku, kterou mi určité chcete položit, že jsme soubor, který příliš nezpívá, ani nehraje. Prvotní myšlenka byla ta, že to opravdu odehrajeme sami. Holky, jakože ano, ale my chlapi nejsme zrovna zpěvné typy... Narazil jsem ale na kolegyni z Kulturní komise, která je v Kolíně velice známou hudebnicí a měla tajný sen, spojit muziku s divadlem. Propojili jsme její kapelu SkLenka s naším představením. Lenka upravovala podle mých přání jednotlivé skladby, přestože v originále už jsou upravené Ivanem Hlasem. Chtěl jsem ale, aby jedna skladba byla ala hip-hop, jednou jsem to chtěl mít budovatelské, jednou hospodský big beat, chtěl jsem tam mít All the jazz, protože

mi to přišlo jako dobrý fór. Lenka udělala aranžé všech písniček, kapela to postupně nahrála a pak s námi začala hrát.

Jak se Ti hraje role Stařenky?

Když píšu scénáře, vždycky si v nich najdu nějakou šťavnatou roličku, kterou si užívám. Nemám takové ego, abych hrál hlavní role, ale zahraju si rád, baví mě to. Tady si v první polovině užívám toho rebela, který si nepadl s režisérkou úplně do oka. Karikaturní roli Stařenky si užívám, protože mám rád smích publika. Pokud se mi podaří vyloudit smích tím, co postava říká nebo dělá, aniž by si u toho sundávala kalhoty, tak to mě moc baví.

Jaký dopravní prostředek by sis vybral ke každodenní přepravě?

Trojkolka Harley (smích).

Rozhovor s Evou Koberovou, představitelkou role režisérky

Jaké byly Tvé divadelní začátky?

Ježíš, v mém věku už je tohle otázka sahající hodně do historie (smích). K divadlu jsem se dostala na gymnázium, když jsem si umínila, že budu hrát divadlo. Začala jsem tehdy chodit na lidušku, na literárně dramatický obor k paní Jiřině Chlumské. Na vysoké škole jsem přešla k amatérskému divadlu.

Co Tě na herectví baví?

To, že má člověk možnost stát se někým jiným a porvat se s rolí, zpracovat ji tak, aby z ní měl dobrý pocit. Hlavně ale to, že jde o kolektivní záležitost. Jak to nejtěžší, tak to nejhezčí u amatérského divadla je, že musíme zvládnout všechno sami, kolektivně, a nenechat jeden druhého na holičkách.

Jak probíhá v Malém divadle hledání nové hry?

To je vždycky ta nejhorší chvíle, když se jedno představení dokončí, hraje se a vzniká otázka: a co teď? (smích). Nejvíce pomáhá Martin (režisér; pozn. red.), který má veliký přehled. Dává různé tipy a my pak čteme scénáře a co nás nechytí, odkládáme, co nás chytí, necháváme. Třeba abychom za týden zjistili, že nás to tolik nechytlo (smích). Martin nás zásobuje stohy scénářů a my čteme a čteme a čekáme, kde to „cinkne“.

Jaké je hrát režisérku a mít v rámci role na zodpovědnost ochotnické představení?

Já si to užívám (smích). Když jsme začali hru číst, tak se řeklo, že Martin tím režisérem nebude... a předělali jsme to, protože v původním textu je to mužská role. Při čtených zkouškách, jak si ty texty podáváme, zkoušíme a předáváme, volba padla na mě, a také možná proto, že jsem tam nejstarší (smích).

Režie, ta skutečná, Tě neláká?

My jsme všichni tak trošku režiséři... nejsme takové to divadlo jednoho režiséra, hodně dáváme hru

dohromady společně. Všechny nápady, které přijdou během zkoušení se proberou a buď vezmou nebo nevezmou. Zpětně se na zkouškách upravuje text podle toho, co nás napadne... není to tak, že bychom měli kamenný text a jeden člověk nás režíroval. Martin je samozřejmě hlavní tahoun, ale dáváme dohromady všechny nápady. U této hry mám možnost se na druhou polovinu koukat ze zdola, tím pádem všechno vidím a můžu do toho víc povídat. Ono se hůř režíruje, když jste na jevišti. Martina obdivuji, protože je strašně těžké skloubit režii s herectvím.

Jaký dopravní prostředek bys zvolila ke každodenní přepravě Ty?

Já jsem už spokojená důchodkyně, dopravu moc neřeším (smích). Přes dvacet let jsem dnes a denně vlakem dojížděla do Prahy... byl to také jeden z důvodů, proč už jsem se nemohla dočkat důchodu. Takže vlak by to určitě nebyl, ten jsem si užila měrou vrchovatou. Jaký dopravní prostředek by to byl? Hele, nějaké pohodlné pěkné autíčko s řidičem (smích).

Jak to vidí porota...

Elena Kotová

Sofistikované, místy překombinované představení, od kterého jsem očekávala více Bedřicha Smetany. Jenže vtipně upravený text, herecké, pěvecké výkony a živá kapela na pódiu rozproudily od začátku nakažlivou zábavu kolem „největších hitů“ našeho hudebního velikána a ta vydržela na jevišti i v hledišti až do závěrečného finále.

Oldřich Randula

Smetanu jsem často nepoznával, ale dobře jsem se pobavil.

Jak to vidí divadelníci...

- Byla to bomba. Čekal jsem všechno, ale tohle ne, jsem naprosto nadšený. Perfektně zahrané. Jediná věc, ve zpěvech bych víc přiznal herecké hlasy.
- Za mě to bylo představení výjimečné tím, že v něm bylo hodně hudby.
- Něco takového by mě moc bavilo zkoušet a hrát. Herci se pěkně vyřádili a bylo vidět, že si představení užívají.
- Dnes se mi hra velice líbila, protože byla bláznivá a plná neobvyklých divadelních nápadů. Jediné, co bych vytkla, je umístění kapely, která byla příliš zasunutá.
- Přiznám se, že jsem neměla velká očekávání... a jsem hodně mile překvapená, až nadšená.

Výsledky hlasování

líbilo	66
líbilo s výhradami	6
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlednutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, máme příležitost vidět poslední soutěžní představení letošního ročníku přehlídky Voskovcova Sázava. Čeká nás „M*A*S*H“. Kdo by neznal seriál z prostředí mobilní vojenské nemocnice uprostřed války v Koreji... A tak se už už těšíme, jak se s nelehkým tématem popasovalo Divadlo Stodola. Než se otevře opona, můžete si připomenout představení divadelníků z Úpice z minulého týdne jak v rozhovorech na druhé straně přehlídkového plátku, tak v recenzi na straně první, tentokrát Eleny Kotové. Jak soubor do Sázavy přicestoval se dozvíte v letošních novinách – sloupku, který nahlíží do leckdy komplikovaného kočování divadelníků na štape. Samozřejmě i dnes chceme zvýšit vaši šanci na výhru v soutěži pozorného diváka a nechybí tedy nápověda k představení. Přejeme vám hezké počtení a příjemnou zábavu.

Helena ve stínu bratří Čapků

Málokdo ví, že spisovatelé, bratři Čapkové měli ještě starší sestru Helenu, se kterou společně prožili dětství v podkrkonošské Úpici, kde měl jejich tatínek lékařskou praxi a maminka, kromě toho, že se starala o domácnost, byla vášnivou sběratelkou místních děl lidové tvořivosti. Právě maminka, která upřednostňovala mladší syny před

Helenou, se těžce smířovala s maloměstským prostředím a s uměleckými ambicemi své hudebně i literárně talentované dcery.

200. výročí vzniku ochotnického divadla v Úpici byla vynikající příležitostí oslovit dramatika Jiřího Rotha, aby pro ně napsal v životě ikonických českých literátů/výtvarníků, schopnost ženské emancipace a síly v nepříznivých podmínkách ad.), která oslovila celé publikum přítomné v sále. To na důkaz svého zájmu a obdivu divadelníkům z Úpice udělilo samé pozitivní hlasy. (EK)

Režisér Hasan Zahirović se rozhodl pro inscenování části Helenina životního příběhu velice klasickým stylem, popisně, bez velkých vzruchů a bohužel i napětí. Druhá polovina představení je dynamičtější, má lepší rytmus a probleskují v ní i humorné momenty. Herecké výkony celého početného ansámblu jsou velice dobré a vyrovnané. Originální je hudební složka inscenace, přítomnost harmonikáře, který nejenže doprovází zpěvy herců, ale vytváří i výraznou interpunkci celého představení.

Inszenace „Helena ve stínu bratří Čapků“ nepatřila k těm nejzábavnějším letošních přehlídky, ale přinesla důležitá témata (rodinný element

Divadlo na cestách...

Týden utekl jako voda...

Dalo by se vlastně říci, vzhledem k povaze této rubriky, že ujel rychleji než „dodávka s kulisami“. Naskytla se nám příležitost vyzpovídat předsedu Spolku divadelních ochotníků Alois Jirásek z Úpice, Zdeňka Vylíčila.

Jako vždy padla první otázka na to, jak se soubor z Úpice přepravil do Sázavy. „Přijeli jsme busem, všichni, včetně scény. Máme svého dvorního dopravce, který nám dělá asi i lepší ceny, než jsou ty běžné.“ říká Zdeňk. Nutno také zmínit, že úpický soubor patří mezi početnější a většinou je nutné, kromě kulis, přemístit také zhruba třicet lidí. Scéna k této hře patří mezi jednodušší. Je funkční, skladná, a tedy i dobře přepravitelná. Ještě před nedávnem to ale tak jednoduché s přepravou kulis úpíci neměli. V minulé inscenaci používali velmi rozsáhlou scénu, vážící asi půl druhé tuny. Přeprava takového množství materiálu byla obtížná. Musela se naskládat do autobusu a na vlek. A to spolek s Prodanou nevěstou, o které je tu řeč, odehrál během několika let šedesát repríz po celé republice.

A co nějaká komplikace na cestách? Stala se? „Jednou při návratu se nám porouchal autobus. Byla noc z neděle na pondělí, byli jsme tři sta kilometrů od domu, a ještě ve čtyři ráno jsme byli nepojízdní. Hráli s námi děti a studenti, kteří měli jít ráno do školy. Tak to bylo nepříjemné.“ Naše poslední otázka zněla: „A zapomněli jste někde něco?“ Zdeňk asi nemusel dlouho lovit v paměti: „Že někdo něco zapomene, to se stává. Kdybyste mi tu v Sázavě dnes nepůjčili sako, tak by závěrečná scéna byla méně důstojná, protože bych hrál jen ve vestě.“

Jistě se vám teď honí hlavou: „A na to, jaký by si Zdeňk vybral dopravní prostředek se tentokrát neptali?“ Ale ano, samozřejmě jsme se zeptali... a odpověď si můžete přečíst na druhé straně Vosk(n)ovin, kde je se Zdeňkem Vylíčilým celý rozhovor. (MM)

... pozvánka na příště

pátek 24. 10.: **Skořápka**

Rádobydivadlo Klapý

Romantická komedie o náhodném setkání dvou žen v odlišných životních situacích a zdánlivě absolutně rozdílných povah - zakřiknuté knihovnice a sebejisté zlatokopky. Jak dopadne setkání dvou osobností podléhajících svým předsudkům a strachům, jejich vzájemné oťukávání skořápek? Někdy k růstu stačí, když si lidé navzájem naslouchají. Dvě ženy, dva různé světy. Vášně, sny a odvaha prožít život naplno.

Před závěrečným představením proběhne vyhlášení výsledků soutěžní části přehlídky Voskovcova Sázava, budou předána čestná uznání i originální ceny vyrobené pro naši přehlídku výtvarníci a herečkou Vladimírou Zborníkovou.

! UPOZORŇUJEME, ŽE SLAVNOSTNÍ VEČER ZAČÍNÁ JIŽ OD 19:00 hod.!

Výhody vs. nevýhody přepravy kulis ... autobusem

EK: Autobus... to je taková běžná záležitost. Když je třicetiletý soubor, tak naplní polovinu autobusu, druhou půlku zabere kulisami, to je podle mě ideální dopravní prostředek pro amatérské divadlo. Nevidím v tom žádné nevýhody.

V(n) Soutěž pozorného diváka

Je před námi poslední představení soutěžní části přehlídky, což znamená jediné... před odchodem z divadla máte letos poslední příležitost zapojit se do hry o permanentku na celý následující ročník Voskovcovy Sázavy. Pokud jste s Vosk(n)ovinami ještě nesoutěžili, je nejvyšší čas zkusit štěstí. Jste-li zkušeným soutěžícím, nenechte si ujít poslední příležitost dostat do slosování další kuponek se správnou odpovědí a zvýšit tak vaše šance na výhru.

Letos naposledy vám zopakujeme pravidla soutěže...

Během představení dávejte bedlivý pozor a věnujte pozornost všemu, co se na jevišti objeví nebo odehraje. Před odchodem z divadla si ve foyer divadla vezměte kupón a odpovězte na soutěžní otázku, nezapomeňte připsat i své jméno a kontaktní údaj. Vyplněný kupón poté vhodte do soutěžního boxu.

Bude-li Vaše odpověď správná, automaticky postoupí do závěrečného slosování, které proběhne 24. října 2025, před závěrečným představením. Ze všech správných odpovědí po čas soutěžní části přehlídky, budou vylosováni hned 3 pozorní diváci, kteří získají permanentku na následující ročník Voskovcovy Sázavy.

Nápověda k dnešní soutěžní otázce zní:

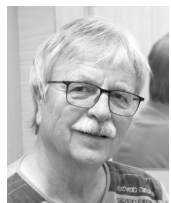
Když je fyzika užitečná nejen v medicíně, ale i pro radost a zahrátí lékaře...

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: Jasan
Do slosování postoupily všechny správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Spolek divadelních ochotníků A. Jirásek z Úpice je soubor s mnohaletou tradicí, kořeny ochotnického života v Úpici sahají až na samý počátek 19. století. Během svého působení se ochotníci několikrát stěhovali, opravdovou domácí scénu získali až na počátku 20. století. V současné době pravidelně každý rok nazkouší 1-2 hry, které reprizují, navíc pořádají minipřehlídky „Divadelní úsměvy“ a vedou i bohatý spolkový život.

Helena ve stínu bratří Čapků vznikla na objednávku. Protože hra vychází z historicky doložených událostí v rodině Čapkových, mohli jsme se dozvědět mnoho zajímavých skutečností ze života Heleny Čapkové. Ta, ač byla ze tří sourozenců ta nejstarší a byla velice inteligentní a odvážná, zůstává dodnes jakoby schována ve stínu svých mladších bratrů – Josefa a Karla. Atmosféru hry zdařile dotvářel hudební doprovod akordeonu.

Rozhovor se Zdeňkem Vylíčil, předsedou divadelního spolku a představitelem role MUDr. Antonína Čapka

Obvykle na tomto místě čtenáři mohou najít rozhovor s režisérem představení, který s vámi do Sázavy nemohl přijet. Můžete nám říci, jak došlo k výběru této hry? Před dvěma lety jsme připravovali výročí 200 let ochotnického divadla v Úpici. Rozhlíželi jsme se, co zajímavého a nového bychom mohli nazkoušet. Shodou okolností slovo dalo slovo s Hasanem Zahirovičem (režisérem představení; pozn. red.), což je jeden z největších expertů na Čapky v České republice. Navrhl, že bychom nechali napsat něco o Heleně,

protože o bratřích Čapkových je toho napsáno spoustu. Musím říct, že když jsme si text přečetli, zhrozili jsme se, ale sedli jsme si s režisérem, vysvětlil nám, jak by to chtěl udělat a řekli jsme: „Jo, pojďme do toho.“ a dnes jste viděli výsledek.

Jak Vás hra baví?

Musím říct, že z posledních několika inscenací, které jsme dělali, se mi tohle hraje nejlíp.

Vraťme se trochu k Vaším divadelním začátkům. Jak jste se dostal k divadlu?

Díky rodičům, protože oba byli herci v souboru. Já jsem se dostával do studentských let, měl jsem i jiné zájmy, ale stále jsem musel do divadla chodit, protože mě rodiče dřív nechtěli nechávat doma. Jednoho krásného dne můj táta řekl: „A dost! Budeme dělat divadlo, dám ti jednu roli.“ No... a tak jsem dostal první roli.

Jak jste se dostal k funkci předsedy spolku?

Bavilo mě to. Byli jsme ve spolku parta stejně starých lidí a začali jsme pořádat například Benátské noci, bály, karnevaly, masopusty... akce konané mimo jeviště. K tomu všemu jsme si ještě vymysleli, že budeme na pouti péct bramboráky.

Rozhovor s Irenou Vylíčilovou, představitelkou role Boženy Čapkové

Kdy jste se začala věnovat divadlu?

K divadlu jsem se dostala v první třídě. Působila tam taková šikovná paní, která vedla dětský soubor; hrála jsem opičku v příběhu Doktor Bolíto. Hrála jsem tam i v dalších inscenacích a když jsem dokončila devátou třídu, tak jsme se s partou dali k ochotníkům, kde jsme dělali takové přímudovače, křoví. Jednou jsem pak dostala roli a už to běželo...

V této hře máte velmi výraznou roli matky Heleny Čapkové. Jak Vám role sedla?

Tyhle, ne úplně záporné, ale opravdu protivné až zlé postavy se vždycky hrají líp než milovnice. Těch mám za sebou několik a v této roli se trochu víc vyblblu.

Míváte trému?

Jo. Za mlada jsem trému neznala. Těšila jsem se, až pojedeme zase hrát... a teď mám zkažené dva, tři dny dopředu (smích). Během představení se pohybuji za šálami a přeríkávám si text... no, věk je znát, člověk má asi i větší zodpovědnost, víc se soustředím.

Máte nějakou vysněnou roli?

Ne. Mám ale roli, která byla moje nejoblíbenější, mám ji v srdci, a to byla role v Baladě z hadrů. Hrála jsem tam šaška, a tam jsem se tak vyblblnula... to byla moje nejhezčí a nejmilejší role. Už je to ale hodně dávno. Jinak beru všechny role poctivě, s nadšením. Některá se mi třeba líbí víc, lépe se hraje, ale neztrímám se žádné (smích).

Umíte si představit, že byste se divadlu přestala věnovat?

Teď už si kolikrát říkám, že bych skončila... ale kdo ví, jak to bude dál. Věnovala bych se třeba kostýmům, které dělávám nebo bych šla dělat nápoje, abych neměla nervy. Ale myslím, že by se mi stýskalo.

Už 40 let sloužíme pouti co pout...

Máte v Úpici tradici hudebního divadla? V roce 2018 jste premiérovali zpěvohru Prodaná nevěsta.

Máme historickou tradici operet. Prodaná nevěsta byl takový výstřel. Hry s muzikou nás baví, dva roky jsme chodili zpívat, než spatřila světlo světa. Pak se teprve dávala dohromady divadelní část. Takže tradice je, ale trochu přerušovaná. „Prodaná“ ji oživila.

Jaký způsob každodenní přepravy byste preferoval, kdybyste měl neomezené možnosti?

To je dané terénem a vzdáleností... jezdím všude autem. Na delší cesty bych létal. Jinak mám ještě motorku, jezdím okolo baráku a zrelaxuji se u toho (smích).

Jak to vidí porota...

Elena Kotová

Tematicky objevné, formálně klasické, trochu popisné představení s vynikajícími hereckými výkony a skvělou harmonikou.

Oldřich Randula

Realistický výlet napříč stoletími, možná trošku příliš realistický...

Kristýna Urbanová

Velmi se mi líbilo, jak hrál harmonikář, na kterém bylo vidět, že je skvělý hudebník. Jen mě překvapily melodie, které byly občas francouzské. Ve hře bylo málo skladeb na to, abych mohla hudbu dál hodnotit.

Jak to vidí divadelníci...

- Dokázali mě vtáhnout do děje. Mně se to moc líbilo.
- Poučné představení s velmi zajímavými nápady.
- Bylo to poučné, nicméně mi ve hře chyběla dynamika a hloubka hereckého projevu.
- Milé představení, ze kterého jsem se dozvěděla fakta o rodině Čapkových, která jsem ještě nevěděla. Jen bych uvítala více písniček, protože soubor na to má!
- Hlasovala bych „líbilo s výhradami“. Představení mě nedokázalo vtáhnout, možná za to mohla délka a pomalejší tempo některých scén, které se bohužel vleky.
- Přišlo mi to jako milé představení s hezkými kostýmy a dobrými hereckými výkony.

Výsledky hlasování

líbilo	63
líbilo s výhradami	7
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, 24. ročník přehlídky Voskovcova Sázava dnes vrcholí slavnostním předáním ocenění a závěrečným představením. Proto výjimečně vycházejí dvě čísla přehlídkového plátku najednou, jedno s klasickým obsahem, a to úplně poslední, kde budou zveřejněna udělená ocenění. Vosk(n)oviny č. 8 obdržíte v krátké pauze po vyhlášení výsledků. V čísle, které držíte v ruce, se můžete vrátit k představení z minulého týdne nebo si přečíst poslední příspěvek „autorubriky“. Také zde naleznete shrnutí soutěže pro pozorné diváky či pozvánku na jarní předplatné Čertova divadelní brázda. Věříme, že i letos vás bavila jak divadelní představení, tak Vosk(n)oviny. Závěrečné, nesoutěžní představení „Skořápka“, přivezl v Sázavě dobře známý soubor Rádobydivadlo Klapý. Dobře se bavte a nezapomínejte chodit do divadla. Už se na vás těšíme v roce 2026.

M*A*S*H

Na posledním soutěžním večeru v Sázavě zazářilo Divadlo Stodola z Blažovic s inscenací M*A*S*H. Na motivy románu Richarda Hookera a adaptace Tima Kellyho přinesl soubor na jeviště vtipné, sarkastické a zároveň hluboké lidské příběhy z polní nemocnice. Inscenace navázala na odkaz proslulého filmu a seriálu s takovým nadšením

a hereckými výkony, že si získala téměř všechny diváky.

Příběh se odehrává v padesátých letech 20. století v 4077. Mobilní armádní chirurgické nemocnici v Koreji. Hlavní hrdinové se zde snaží přežít psychicky i fyzicky v kontrastu s válečným chaosem a hrůzami operací, které dennodenně provádějí. Své těžké chvíle si zpřijemňují podomácku destilovaným ginem, černým humorem a flirtováním se sestřičkami.

Divadlo Stodola se soustředí na nejslavnější momenty a postavy, které si diváci pamatují z televizních obrazovek. Režisér Marek Šudoma se s ikonickým materiálem vypořádal s lehkostí a respektem. Scénograf Ondřej Buchta si dobře poradil se scénou, kterou tvoří kulisy vojenského polního stanu a variabilní armádní kovové bedny. Ty slouží k rychlé a efektivní proměně scény. Inscenaci skvěle doplnila živá hudba, která dodala představení jedinečnou atmosféru.

Největší síla inscenace ale tkví v hereckých výkonech. Přestože byly výkony všech protagonistů velmi vyrovnané, je třeba vyzdvihnout mimořádný výkon Jana Raclavského v roli Hawkeye Pierce, který je neodolatelný ve svém cynismu a humoru, za nímž se skrývá hluboká lidskost. Juraj Háder jako Frank Burns (posměšně zvaný Kuní kšicht) bravurně ztvárňuje namyšlenost, disciplinovanost a komické manýry, zatímco Dagmar Bradáčová jako Margaret Houlihanová exceluje v roli přísné vrchní sestry, která je ovšem narušována žerty a řečmi jejích kolegů. Chemie mezi herci funguje na jedničku, což je pro komediální žánr klíčové. Jejich energie a radost z hraní se přenáší i do hlediště.

I když se jedná o amatérský soubor, herci se svým výkonem vyrovnají profesionálním souborům. Inscenace dokazuje, že divadlo tvoří především nadšení a talent. Diváci dostanou přesně to, co čekají – směs humoru, lidskosti a válečné absurdity. Jde o upřímnou poctu legendárnímu dílu a důkaz, že ochotnické divadlo má svým divákům stále co nabídnout. (KU)

Divadlo na cestách...

Je před námi poslední představení, a tak i naše rubrika Divadlo na cestách... vjíždí do cílové rovinky. Šachovnicový praporek značící cíl přehlídky je na dohled. Po jeho projetí se dozvíme, jak si soubory vedly u poroty a které představení nejvíce zaujalo diváky. Hlavou mi probíhá myšlenka, jaké je štěstí, že nejsou radary

na měření rychlosti ubíhajícího času, protože těch sedm patků uteklo tak, že by to bylo na řádnou pokutu. Ale i ta by stála určitě za to.

Jako posledního hosta jsme vyzpovídali Marka Šudoma z Divadla Stodola Blažovice, které přijelo s hrou M*A*S*H. Jejich scéna zcela zaplnila sázavské jeviště. Člověka by hned napadlo, že tento soubor přivezl kulisy nákladním autem. Tolik materiálu se do kufru osobáku přece nevejde. Marek nás ale vyvedl z omylu: „Do Sázavy jsme přijeli osobními auty a scénu jsme si přivezli na přívěsném vozíku“. Ten zakoupili přímo pro potřeby divadla. Ona zmiňovaná scéna je dobře promyšlenou skládačkou. O dvě hodiny zábavy jejím sestavování je rázem postaráno, navzdory tomu, že jednotlivé části scény mají řádně označeny tak, aby vše zapadlo do sebe bez dlouhého přemýšlení.

Dále nás zajímalo, do jak vzdálených míst se soubor vydává bavit diváky. „V Čechách jsme byli asi nejdál v Karlových Varech a pak jsme si zahráli ve Vídni.“

Marek se s námi podělil také o příhodu z cesty na divadelní štaci: „Jednou jsme ztratili na dálnici kulisy, vyklopily se nám z vozíku. V rádiu jsme pak slyšeli hlášení o nebezpečných předmětech na vozovce. Když jsme pak zjistili, že nám pár věcí chybí, hned jsme se pro ně vraceli. Kulisy jsme našli už odložené za svodidla.“ Naštěstí je tento příběh dnes už jen zábavnou historkou...

Tímto se s vámi naše rubrika loučí. Doufáme, že jste s ní mohli, alespoň krátce, nahlédnout do zákulisí a logistiky divadla a uvědomit si, že nejen hraním je amatérský herec živ. (MM)

... pozvánka na Čertovu divadelní brázdu

Voskovcova Sázava 2025 se dnešním večerem stane minulostí, a tak abychom se mohli těšit na další krásné zážitky s amatérským divadlem, už nyní vás chceme navnadit na představení **Čertovy divadelní brázdy 2026**. Ta se koná vždy od ledna do května, kdy se každý měsíc jeden pátek představí divákům jeden soubor se svou hrou. Tentokrát jsou na programu samé výborné komedie. A kdy a kdo to bude?

23. 1. **Ochotnický spolek Žumpu Nučice – Srdeční slabost**
27. 2. **Divadelní spolek Klicpera Sadská – Není důvod umírat**
27. 3. **DS AMARTUM – 1+1=3**
24. 4. **Divadelní soubor Jiřího Voskovce Sázava – Velká zebra aneb Jakže se to jmenujete?**
22. 5. **DS VOŽIVOT Mladá Vožice – Přelet nad kuřecím řízkem**

Jako každý rok bude možné si pořídit na celý cyklus výhodnou abonentku, která bude v prodeji již od prosince v Informačním a kulturním centru Sázava.

Výhody vs. nevýhody přepravy kulís očíma poroty ... metrem

KU: Dokážu si představit, jak se všichni ženou s kulisami do metra a celé ho zaplní... no, nevím. Na druhou stranu by to byla bezvadná reklamní kampaň, navíc zdarma, protože všichni běžní cestující by kulisy viděli a určitě by je to zajímalo natolik, že by pak zašli na představení.

V(n) Soutěž pozorného diváka

Šest. Šest večerů jste měli možnost zhlédnout představení a následně se zapojit do soutěže, která prověřila Vaši diváckou pozornost. Otázky byly různorodé. Od těch, na něž odpověď zazněla v představení dokonce vícekrát, přes ty, na které se odpověď dala alespoň tipnout v případě, že jste si nebyli jisti, až po otázky, které rozlouskl opravdu jen čtenář Vosk(n)ovin vyzbrojený nápovědou z aktuálního čísla přehlídkového plátku.

Pokud jste soutěžili pravidelně a dařilo se Vám, máte ve slosování hned několik „lístečků“ a každý jeden samozřejmě násobí Vaši šanci na to, že budete právě Vy jedním ze tří vylosovaných šťastlivců a získáte permanentku na následující ročník Voskovcova Sázavy. A kdy že to slosování, na které šest týdnů čekáte, proběhne? Ještě dnes! A dokonce před začátkem závěrečného představení, během slavnostního vyhlášení výsledků letošní přehlídky.

Ať máte ve slosování šest, tři nebo jeden kupón se správnou odpovědí, držíme Vám palce a moc děkujeme, že jste s námi soutěžili.

Věříme, že se se Soutěží pozorného diváka... budete mít příležitost opět setkat.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: ponožkový

Do slosování postoupily všechny správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadlo Stodola vzniklo v roce 2000. Název pochází od první zkušebny ve staré stodole. Nynějším sídlem souboru jsou Blažovice, ale sázavští diváci ho mohli zaznamenat jako soubor z Jiřikovic a v posledních letech ze Sivic. Zpočátku se divadlo soustředilo pouze na svoje hry, ale postupně začalo rozvíjet spolupráci s dalšími spolky. Každý rok hostuje v nejrůznějších koutech ČR.

M*A*S*H je černá komedie z prostředí mobilní vojenské nemocnice uprostřed války v Koreji. Dala nám nahlédnout do každodenního života postav lékařů, sester a vojáků. Spolu s hlavními hrdiny jsme prožívali mnohdy i velmi dramatické momenty, a přesto s úlevnou nadsázkou a humorem. Hru o síle i slabostech, které z nás dělají lidi, odměnili diváci dlouhotrvajícím potleskem.

Rozhovor s Markem Šudomou, režisérem představení

Kde se vzala hra M*A*S*H v Divadle Stodola?

Přišel jsem s ní já. Prolézal jsem agentury s texty, narazil jsem na M*A*S*H a zaujalo mě, že je text vůbec dostupný. Nechal jsem si ho poslat, podíval jsem se, jak vypadá, a ještě jsem přistoupil k úpravám, aby hra vypadala víc seriálově. Text je vlastně psaný na původní román, podle kterého je natočený film. Diváci ale znají hlavně seriál, tak jsem se snažil to k němu trochu víc přiblížit, aby bylo naplněno divácké očekávání.

Máme Divadlo Stodola spjaté s trochu jinou tvorbou. Není M*A*S*H vychýlením z vašeho stylu?

Máme více režisérů a každý má nějakou svoji stopu. Myslím si, že vychýlení z mého stylu to není. Inklinuji spíš k hudebním představením nebo třeba zpracovávám choreografie. Mám pocit, že dělám spíš věci, kde je hodně lidí a které jsou známé a líbivé, výrazné kousky.

Jaký jsi měl vztah k seriálu M*A*S*H? Určitě jsi ho znal, když Tě text zaujal...

K seriálu jsem měl kladný vztah, ale nemůžu říct, že bych byl skalní fanoušek. Občas jsem viděl nějaký díl, ale spíš tak namátkou. Víc jsem znal první polovinu celého seriálu, v té druhé mě nebavily nové postavy, takže jsem pořádně nevěděl, jak to celé skončí. Když jsem studoval hru, musel jsem zkouknout první tři série, abych byl vůbec v obraze.

Téměř všechny role mají alternaci. Ty rozhoduješ, kdo kdy a kde bude hrát?

Ne, nikdy, nechávám to na hercích. Jen chci, když se nedokážou shodnout, aby hráli 50 na 50 a přes to nejede vlak. Když jeden už třeba hrál na přehlídce, tak ať teď jede na přehlídku ten druhý... pokud se nedokážou dohodnout sami. Je to koníček, děláme to pro zábavu, tak bychom do toho neměli

Rozhovor s Jurajem Háderem, představitelem role Franka Burnse

Jak jste se dostal k divadlu?

Přivedl mě k němu táta, který je ochotnický herec. Jednoho dne mi oznámil, že mám zkoušku v divadle na pohádku Broučci, byl jsem asi v osmé třídě na základní škole. Strašně jsem nechtěl, nechápal jsem, proč bych měl dělat nějakou hloupost jako je divadlo... no, a chytlo mě to. Od té doby hraji a je to nejkrásnější koníček, který jsem kdy v životě měl.

Vystřídal jste více souborů nebo od začátku působíte v Divadle Stodola?

Já jsem takový... prodejný (*smích*). Hraju v Amadis, s Vídeňákama v Omladině a pak mám dva soubory domovské. Jedním z nich je Stodola, kde jsem si našel manželku, a druhým je divadlo v Boleradicích, odkud v *uvozovkách* pocházím. Teď tam více režiju, než hraji... a přivedl jsem si tam manželku (*smích*).

Sledoval jste seriál M*A*S*H?

Jasně, mám ho strašně rád. Upřímně, mě ani nenapadlo, že by se dal zdramatizovat, ale o to raději jsem, že se to podařilo, protože role Franka je super. Dlouho jsem nehrál takového hajzlíka, takže si to maximálně užívám.

Máte oblíbené a neoblíbené scény?

Tak oblíbená je jasně muchlovačka (*smích*). Nemám rád operace, to jsou těžké scény. Ještě, jak to není úplně usazené, tak s tím bojujeme.

Neměl jste tendenci postavu Franka odkoukat ze seriálu a kopírovat?

Slepě kopírovat jsem nechtěl, protože to by nedopadlo dobře. Kopie je vždycky méně povedená. Jít ale úplně jinou cestou by asi také nebyl dobrý nápad. Šel bych proti smyslu toho, jak to bylo napsáno. Musel jsem najít zlatou střední

vnášet vztahové škaradé věci... však o co jde.

Koho by sis zahrál?

Hm (*smích*). Asi Henryho nebo Radara. Henry je takový mimoň, to se hraje hrozně dobře. Když člověk neví, tak stačí, že neví a ono to tam je (*smích*). Takové role si užívám. A Radar by pro mě byl výzvou, protože herec v této roli musí mít opravdu dobré načasování, aby vtíp vyzněl. Je to asi jedna z nejtěžších rolí.

Je ve hře scéna, které se jako režisér dopředu obáváš a držíš hercům palce, aby klapla?

No... těch scén, kterých se bojím je víc (*smích*). Na kterou se vlastně nebojím... (*smích*)? Technicky náročná je druhá operace. A potom hercům vysílám pozitivní vibrace, aby zvládli scénu na večírku. Tam totiž musí udržovat atmosféru párty, texty musí navazovat, do toho hudba...

Jaký dopravní prostředek by sis zvolil pro každodenní přepravu, kdyby ses nemusel ničím limitovat?

Klidné kupé ve vlaku. Něco, co jede hladce, dá se tam pracovat a je to oddělené od lidí. Rád vymýšlím texty nebo choreografie, když jedu šalinou a ostatní cestující mě trochu rozptylují (*smích*). Vadí mi tam, když si potřebuju zkoušet třeba taneční kroky (*smích*).

cestu – aby nešlo o kopii Franka Burnse ze seriálu, ale aby si diváci neřekli, že to Frank vůbec není.

Nedělá Vám problém být jen hercem a pracovat pod jiným režisérem?

Naopak. Je to taková sebereflexe, protože dřív jsem na zkouškách třeba hrozně vyrušoval, ale jak jsem začal režirovat, téměř jsem přestal (*smích*). Když to člověk vidí i z té druhé strany, leccos pochopí. Jako herec na jevišti nemám právo říkat režisérovi, že se plete, protože on hru vidí jako celek a mnohem komplexněji než já, který ji vnímám skrze svou postavu. Nejsem typ herce, který by režisoval z jeviště... snažím se být pokorný.

Jaký dopravní prostředek byste si vybral pro každodenní přepravu Vy?

Musí to být reálný prostředek? Létající talíř, protože je rychlý, tichý a dopraví mě kamkoliv, bez kolon.

Jak to vidí porota...

Elena Kotová

Bylo to dynamické, vysoce nadstandardní představení.

Oldřich Randula

Krásně odvedené představení s vynikajícími hereckými výkony. Moc se mi to líbilo.

Kristýna Urbanová

Velmi se mi představení líbilo – za mě šlo o nejlepší představení.

Jak to vidí divadelníci...

- Představení se mi líbilo. Měla jsem trochu strach ze srovnávání se seriálem M*A*S*H a myslím si, že to bylo velmi vydařené.
- Velmi se mi hra líbila. Šel jsem do divadla s očekáváním, protože seriál dobře znám, byl jsem zvědavý. Měli tam děj i seriálové vtípky, ale udělali to po svém. Pobavil jsem se.
- Velice se mi líbila scéna, kostýmy i zpracování.
- Představení se mi líbilo, akorát mě mrzely časté přeřeky a nejistota v textu.
- Jsem nadšený, vrátilo mě to do doby, kdy jsem na M*A*S*H koukal. Dojali mě, pobavili a těším se na další díl (*smích*).
- Bavilo mě, že se na herce člověk jen podíval a hned věděl, kdo koho hraje.
- Bylo to autentické, úžasné. Zasmála jsem se, ale nechyběly ani vážné chvíle. Dokonale zpracované.

Výsledky hlasování

líbilo	92
líbilo s výhradami	3
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Ceny udělené v jednotlivých kategoriích

Cena diváků za nejlepší představení

- **M*A*S*H**, Divadlo Stodola, Blažovice

Cena poroty za nejlepší představení

- **M*A*S*H**, Divadlo Stodola, Blažovice

Cena města Sázavy

- **Divadelnímu spolku Tyl, Rakovník** za regionální přínos hry *Nezbedný bakalář*
- **Spolku divadelních ochotníků A. Jirásek, Úpice** za regionální přínos hry *Helena ve stínu bratří Čapků*

Cena za nejlepší mužský herecký výkon

- **Janu Raclavskému** za roli *Hawkeyho Pierce* ve hře **M*A*S*H**, Divadlo Stodola, Blažovice

Cena za nejlepší ženský herecký výkon

- **Kateřině Nové** za roli *Káti a Karla Sabiny* ve hře *Bedřich Smetana - The Greatest Hits*, Malé divadlo Kolín

Cena za nejlepší režii

- **Marku Šudomovi** za hru **M*A*S*H**, Divadlo Stodola, Blažovice

Cena za nejlepší hudbu

- **Doprovodnému orchestru ZUŠ Rakovník** ve hře *Nezbedný bakalář*, Divadelní spolek Tyl, Rakovník

Cena za nejlepší scénu

- **Ondřeji Buchtovi** ve hře **M*A*S*H**, Divadlo Stodola, Blažovice

Cena redakce Vosk(n)ovin

- **Spolku divadelních ochotníků A. Jirásek, Úpice** za talířovou symfonii ve hře *Helena ve stínu bratří Čapků*

Čestná uznání

- **Kolektivu tanečnic Malého divadla Kolín** za scénicky i tanečně poutavé ztvárnění výstupu „All that jazz“ ve hře *Bedřich Smetana - The Greatest Hits*, Malé divadlo Kolín
- **Anně Kolínové** za roli *Marušky* ve hře *Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili*, Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav
- **Pavlině Staňkové** za roli *psycholožky Evy Studené* ve hře *Jak se nezbláznit?*, Jílovští ochotníci, Jílové u Prahy
- **Juraji Háderovi** za roli *Franka Burnse* ve hře **M*A*S*H**, Divadlo Stodola, Blažovice
- **Divadelnímu souboru Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav** za věrnou reflexi české duše ve hře *Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili*
- **Divadelnímu souboru Jílovští ochotníci, Jílové u Prahy** za nakažlivý a spontánní výkon celého hereckého kolektivu ve hře *Jak se nezbláznit?*

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Všechna soutěžní představení byla odehrána a porota se tak mohla zhodnotit nelehkého úkolu udělit čestná uznání a ocenění. My, co děláme amatérské divadlo, moc dobře víme, že každé představení je jiné, a ta soutěžní navíc leckdy svázaná trémou. Největší odměnou a oceněním je pro amatéry stejně potlesk publika. Ten si od sázavských diváků užily všechny letos soutěžící soubory měrou vrchovatou. Nyní si je zde připomeneme, včetně ohlasu u diváků. Každý soubor v Sázavě před představením vítáme a předáváme členům drobné dárky. „Vítačky“, jak jim důvěrně říkáme, jsme vloni přesunuli z prostoru před Kulturním domem na jeviště. Také jsme obměnili tradiční hrneček, od loňska je dárkem pro soutěžící plátěná taška s logem přehlídky.

Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav

Třináct vůní aneb Proč bychom se netěšili...

6. místo líbilo: 29 líbilo s výhradami: 10 nelíbilo: 2

Jílovští ochotníci, Jílové u Prahy

Jak se nezbláznit?

5. místo líbilo: 65 líbilo s výhradami: 6 nelíbilo: 2

Spolek divadelních ochotníků A. Jirásek, Úpice

Helena ve stínu bratří Čapků

3. místo líbilo: 64 líbilo s výhradami: 7 nelíbilo: 0

Divadelní spolek Tyl, Rakovník

Nezbedný bakalář

4. místo líbilo: 38 líbilo s výhradami: 5 nelíbilo: 0

Malé divadlo Kolín

Bedřich Smetana - The Greatest Hits

2. místo líbilo: 64 líbilo s výhradami: 6 nelíbilo: 0

Divadlo Stodola, Blažovice

M*A*S*H

1. místo líbilo: 92 líbilo s výhradami: 3 nelíbilo: 0